

EVANGELIJA PAGAL JONĄ

Naujasis testamentas

Skyriai: - [1](#) -- [2](#) -- [3](#) -- [4](#) -- [5](#) -- [6](#) -- [7](#) -- [8](#) -- [9](#) -- [10](#) -

PROLOGAS [1 viršu](#)

1 Pradžioje buvo Žodis.

Tas Žodis buvo pas Dievą,

ir Žodis buvo Dievas.

2 Jis pradžioje buvo pas Dievą.

3 Visa per jį atsirado,

ir be jo neatsirado nieko,

kas tik yra atsiradę.

4 Jame buvo gyvybė,

ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa.

5 Šviesa spindi tamsoje,

ir tamsa jos neužgožė.

6 Buvo Dievo siųstas žmogus,

vardu Jonas.

7 Jis atėjo kaip liudytojas,

kad paliudytų šviesą

ir kad visi per jį įtikėtų.

8 Jis pats nebuvo šviesa,

bet turėjo liudyti apie šviesą.

9 Buvo tikroji šviesa,

kuri apšviečia kiekvieną žmogų,

ir ji atėjo į šį pasaulį.

10 Jis buvo pasaulyje,
ir pasaulis per jį atsiradęs,
bet pasaulis jo nepažino.

11 Pas savuosius atėjo,
o savieji jo nepriėmė.

12 Visiems, kurie jį priėmė,
jis davė galią tapti Dievo vaikais -
tiems, kurie tiki jo varda,

13 kurie ne iš kraujo
ir ne iš kūno norų
ir ne iš vyro norų,
bet iš Dievo užgimę.

14 Tas Žodis tapo kūnu
ir gyveno tarp mūsų;
mes regėjome jo šlovę -
šlovę Tėvo viengimio Sūnaus,
pilno malonės ir tiesos.

15 Jonas apie jį liudija ir šaukia:
"Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau;
tas, kuris paskui mane ateis,
pirmiau už mane yra buvęs,
nes jis už mane pirmesnis".

16 Tikrai, iš jo pilnatvės

visi mes esame gavę

malonę po malonės.

17 Kaip Įstatymas duotas per Mozę,

taip tiesa ir malonė

atėjo per Jėzų Kristų.

18 Dievo niekas niekada nėra matęs,

tiktai viengimis Sūnus – Dievas,

Tėvo prieglobstyje esantis,

mums jį atskleidė.

PIRMOSIOS VELYKOS [Į viršų](#)

Įžanginė savaitė

Jono liudijimas 19Toks buvo Jono liudijimas, kai žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų paklausti: “Kas tu esi?” 20Jis prisipažino nesigindamas. Jis prisipažino: “Aš nesu Mesijas!” 21Jie ir vėl klausė: “Tai kas gi tu? Gal Elijas?” Jis atsakė: “Ne!” – “Tai gal tu pranašas?” Jis atsakė: “Ne!” 22Tada jie tęsė: “Tai kas gi tu, kad mes galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus siuntė? Ką sakai apie save?” 23Jis tarė: “Aš – tyruose šaukiančiojo balsas:

Taisykite Viešpačiui kelią!,

kaip yra kalbėjęs pranašas Izaijas”.

24Atsiųstieji buvo iš fariziejų. 25Jie dar jį klausinėjo: “Tai kam tu krikštiji, jei nesi nei Mesijas, nei Elijas, nei pranašas?” 26Jonas jiems atsakė: “Aš krikštiju vandeniu. O tarp jūsų stovi tas, kurio jūs nepažįstate, 27kuris po manęs ateis, – jam aš nevertas atrišti kurpių dirželio”.

28Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

Dievo Avinėlis 29Rytojaus dieną, matydamas ateinantį Jėzų, Jonas prabilo: “Štai Dievo Avinėlis, kuris naikina pasaulio nuodėmę! 30Čia tasai, apie kurį aš kalbėjau: Po manęs ateis vyras, pirmiau už mane buvęs, nes jis pirmesnis už mane. 31Aš jo nepažinojau, bet tam, kad jis būtų apreikštas Izraeliui, aš atėjau ir krikštiju vandeniu”. 32Ir Jonas paliudijo: “Aš mačiau Dvasią, lyg balandį nusileidžiančią iš dangaus, ir ji pasiliko virš jo. 33Aš jo nepažinojau, bet tas, kuris mane pasiuntė krikštyti vandeniu, buvo pasakęs: ‘Ant ko pamatysi nusileidžiančią ir pasiliekančią Dvasią, tas ir bus, kuris krikštys Šventąją Dvasią’. 34Aš tai mačiau ir liudiju, kad šitas yra Dievo Sūnus”.

Pirmieji mokiniai 35Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. 36Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: “Štai Dievo Avinėlis!” 37Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. 38O jis atsigręžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: “Ko ieškote?” Jie atsakė: “Rabi (tai reiškia: “Mokytojaus”), kur gyveni?” 39Jis tarė: “Ateikite ir pamatysite”. Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą. 40Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. 41Jis pirmiausia susiieškojo savo brolį Simoną ir jam pranešė: “Radome Mesiją!” (išvertus tai

reiškia: “Dievo Pateptąjį – Kristų”). 42Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: “Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsies Kefas” (tai reiškia: “Petras – Uola”).

43Dar kitą dieną, išvykdamas į Galilėją, Jėzus sutiko Pilypą ir jam tarė: “Sek paskui mane!”

44Pilypas buvo kilęs iš Betsaidos – Andriejaus ir Petro gimtojo miesto. 45Pilypas sutiko Natanaelį ir sako jam: “Radome tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai. Tai Jėzus iš Nazareto, Juozapo sūnus”. 46Natanaelis atšovė: “Ar iš Nazareto gali būti kas gero?!” Pilypas atsakė: “Eik ir pasižiūrėk!” 47Pamatęs ateinantį Natanaelį, Jėzus pasakė apie jį: “Štai tikras izraelitas, kuriame nėra klastos”. 48O Natanaelis jam sako: “Iš kur mane pažįsti?” Jėzus atsakė: “Prieš pakviečiant tave Pilypui, kai sėdėjai po figmedžiu, aš mačiau tave”.

49Natanaelis sušuko: “Rabi, tu Dievo Sūnus, tu Izraelio karalius!” 50Jėzus atsakė: “Tu tiki, kadangi pasakiau tave matęs po figmedžiu? Tu pamatysi didesnių dalykų”. 51Ir pridūrė: “Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs matysite atsivėrusį dangų ir Dievo angelus, kylančius ir nusileidžiančius ant Žmogaus Sūnaus”.

2Vestuvės Kanoje 1Trečią dieną Galilėjos Kanoje buvo vestuvės. Jose dalyvavo Jėzaus motina. 2Į vestuves taip pat buvo pakviestas Jėzus ir jo mokiniai. 3Išsibaigus vynui, Jėzaus motina jam sako: “Jie nebeturi vyno”. 4Jėzus atsakė: “O kas man ir tau, moterie? Dar neatėjo mano valanda!” 5Jo motina tarė tarnams: “Darykite, ką tik jis jums lieps”. 6Ten buvo šeši akmeniniai indai žydų apsiplovimams, kiekvienas dviejų trijų saikų talpos. 7Jėzus jiems liepė: “Pripilkite indus vandens”. Jie pripylė sklidinus. 8Tuomet jis pasakė: “Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdui”. Tie nunešė. 9Paragavęs paversto vynu vandens ir nežinodamas, iš kur tai (nors tarnai, kurie sėmė vandenį, žinojo), prievaizdas pasišaukė jaunikų 10ir tarė jam: “Kiekvienas žmogus pirmiau stato geresnio vyno, o kai svečiai įgeria, tuomet prastesnio. O tu laiškai gerąjį vyną iki šiolei”. 11Tokią stebuklą pradžia Jėzus padarė Galilėjos Kanoje. Taip jis parodė savo šlovę, ir mokiniai įtikėjo jį. 12Paskui jis su savo motina, broliais ir mokiniais nukeliavo į Kafarnaumą. Ten jie pasiliko kelias dienas.

Jėzus Velykų šventėse

Šventyklos orumas [Mt 21,12-13; Mk 11,11.15-17; Lk 19,45- 46] 13Artėjant žydų Velykoms, Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. 14Šventykloje jis rado prekiaujančių jaučiais, avimis, balandžiais ir prisėdusių pinigų keitėjų. 15Susukęs iš virvučių rimbą, jis išvijo visus juos iš šventyklos, išvarė avis ir jaučius, išbarstė keitėjų pinigus, išvartė jų stalus. 16Karvelių pardavėjams jis pasakė: “Pasiimkite savo paukščius ir iš mano Tėvo namų nedarykite prekybos namų!” 17Jo mokiniai prisiminė, kad yra parašyta: Uolumas dėl tavo namų sugrauš mane.

18Tuomet žydai kreipėsi į Jėzų, sakydami: “Kokį ženklą mums galėtum duoti, jog turi teisę taip daryti?” 19Jėzus atsakė: “Sugriaukite šitą šventovę, o aš per tris dienas ją atstatysiu!” 20Tada žydai sakė: “Keturiasdešimt šešerius metus šventovę statė, o tu atstatysi ją per tris dienas?!” 21Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventovę. 22Tik paskui, jam prisikėlus iš numirusių, mokiniai prisiminė jį apie tai kalbėjus. Jie įtikėjo Raštu ir Jėzaus pasakytais žodžiais.

Žmonių pažinimas 23Per Velykų šventes, jam būnant Jeruzalėje, daugelis įtikėjo jo vardą, matydami jo daromus ženklus. 24Bet Jėzus, gerai visus pažindamas, jais nepasitikėjo. 25Jam nereikėdavo, kad kas paliudytų apie žmogų. Jis pats žinojo, kas yra žmogaus viduje.

Dvasios paslapčių atskleidimas

3Jėzus ir Nikodemas 1Buvo vienas fariziejus, vardu Nikodemas, žydų didžiūnas. 2Jis atėjo nakčia ir kreipėsi į Jėzų: “Rabi, mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo”.

3 Jėzus atsakė:

“Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:

jei kas neatgims iš aukštybės,

negalės regėti Dievo karalystės”.

4Nikodemas paklausė: “Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir vėl užgimti?” 5Jėzus atsakė:

“Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:

kas negims iš vandens ir Dvasios,

neįeis į Dievo karalystę.

6 Kas gimė iš kūno, yra kūnas,

o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.

7 Nesistebėk, jog pasakiau:

jums reikia atgimti iš aukštybės.

8 Vėjas pučia, kur nori;

jo ošimą girdi,

bet nežinai, iš kur ateina ir

kurlink nueina.

Taip esti ir su kiekvienu,

kuris gimė iš Dvasios”.

9Nikodemas atsiliepė: “Kaip tai gali būti?” 10Jėzus jam atsakė: “Tu esi Izraelio mokytojas ir šito nesupranti?

11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:

mes kalbame, ką žinome,

ir liudijame, ką matėme,

tik jūs nepriimate mūsų liudijimo.

12 Jei netikite man kalbant apie žemės

dalykus,

tai kaipgi tikėsite,

jei kalbėsiu jums apie

dangiškuosius?

13 Niekas nėra pakilęs į dangų,

kaip tik Žmogaus Sūnus,

kuris nužengė iš dangaus.

14 Kaip Mozė dykumoje iškėlė žaltį,

taip turi būti iškeltas ir

Žmogaus Sūnus,

15 kad kiekvienas, kuris jį tiki,

turėtų amžinąjį gyvenimą”.

16 – Dievas taip pamilo pasaulį,

jog atidavė savo viengimį Sūną,

kad kiekvienas, kuris jį tiki,

nepažūtų,

bet turėtų amžinąjį gyvenimą.

17 Dievas gi nesiuntė savo

Sūnaus į pasaulį,

kad jis pasaulį pasmerktų,

bet kad pasaulis per jį būtų

išgelbėtas.

18 Kas jį tiki, tas nebus pasmerktas,

o kas netiki, jau yra nuteistas

už

tai,

kad netiki viengimio Dievo Sūnaus.

19 Teismo nuosprendis yra toksai:

atėjo šviesa į pasaulį,

bet žmonės labiau mylėjo tamsą nei

šviesą,

nes jų darbai buvo pikti.

20 Kiekvienas nedorėlis

neapkenčia šviesos ir neina į šviesą,

kad jo darbai aikštėn neišeitų.

21 O kas vykdo tiesą, tas eina į šviesą,

kad išryškėtų, jog jo darbai

atlikti Dieve.

KELIONĖS PO SAMARIJĄ IR GALILĖJĄ [1 viršų](#)

Paskutinis Jono liudijimas 22Paskui Jėzus su mokiniais atėjo į Judėjos kraštą ir, ten su jais būdamas, krikštydino. 23Taip pat ir Jonas krikštijo Enone, netoli Salimo, nes ten buvo daug vandens ir žmonės ten rinkdavosi krikštytis. 24Tuomet Jonas dar nebuvo įmestas į kalėjimą. 25Tarp Jono mokinių ir vieno žydo iškilo ginčas dėl apsivalymo apeigų. 26Tad jie atėjo pas Joną ir pranešė: “Rabi, vyras, kuris buvo su tavimi anapus Jordano, kurį tu paliudijai, – jis taip pat ėmė krikštyti, ir visi bėga pas jį”. 27Jonas atsakė:

“Žmogus negali nieko pasiimti,

jeigu nebus jam duota iš dangaus.

28Jūs patys galite man paliudyti, jog esu sakęs: Aš ne Mesijas! Aš siųstas būti tik jo pirmtaku.

29 Kas turi sužadėtinę, tas sužadėtinis,

o sužadėtinio bičiulis,

kuris šalia stovi ir girdi,

džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu.

Šiam mano džiaugsmui dabar jau nieko

netrūksta.

30 Jam skirta augti,

o man – mažėti”.

31 – Kas iš aukštybių ateina,

tas už visus viršesnis,

o kas iš žemės gimė, -

žemiškas pats ir žemiškai kalba.

Kas iš dangaus ateina,

tas už visus viršesnis.

32 Jis liudija, ką yra girdėjęs ir matęs,

tik niekas jo liudijimo neklauso.

33 O kas jo liudijimą priima,

tas pripažįsta, jog Dievas tiesakalbis,

34 nes ką yra Dievas atsiuntęs,

tas kalba Dievo žodžius.

Dievas teikia jam Dvasią be saiko.

35 Tėvas myli Sūnų

ir visa yra atidavęs į jo rankas.

36 Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį

gyvenimą,

o kas nenori Sūnaus tikėti -

gyvenimo nematys:

virš jo kybo Dievo rūstybė.

4 Jėzus ir samariečiai 1Sužinojęs, kad fariziejai išgirdo jį daugiau už Joną susilaukiant mokinių ir gausiau krikštijant 2(nors pats Jėzus nekrikštydavo, tik jo mokiniai), 3Jėzus paliko Judėją ir vėl išėjo į Galilėją. 4Jam reikėjo eiti per Samariją. 5Taigi jis užsuko į Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, netoli nuo lauko, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. 6Tenai buvo Jokūbo šulinys. Nuvargęs iš kelionės, Jėzus prisėdo palei šulinį. Buvo apie šeštą valandą.

7Viena samarietė moteris atėjo semtis vandens. Jėzus ją paprašė: “Duok man gerti”. 8(Tuo tarpu mokiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto.) 9Samarietė atsakė: “Kaipgi tu, būdamas

žydas, prašai mane, samarietę, gerti?” (Mat žydai nebendrauja su samariečiais.) 10Jėzus jai tarė:

“Jei tu pažintum Dievo dovaną
ir kas yra tas, kuris tave prašo:

‘Duok man gerti’,

rasi pati būtum jį prašiusi,

ir jis tau būtų gyvojo

vandens

davęs!”

11Moteris atsiliepė: “Viešpatie, bet juk tu neturi kuo pasemti, o šulinys gilus. Iš kur tu imsi gyvojo vandens? 12Argi tu didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris tą šulinį mums paliko ir pats iš jo gėrė, ir jo vaikai, ir gyvuliai?!” 13Jėzus atsakė:

“Kiekvienas, kas geria šitą vandenį,

ir vėl trokš.

14 O kas gers vandenį, kurį aš duosiu,

tas nebetrokš per amžius,

ir vanduo, kurį jam duosiu,

taps jame versme vandens,

trykštančio į amžinąjį gyvenimą”.

15Tuomet moteris sušuko: “Viešpatie, duok man to vandens, kad aš nebetrokščiau ir nebevaikščiočiau semtis čionai”. 16Jėzus atsiliepė: “Eik, pakviesk savo vyrą ir sugrįžk čia”.

17Moteris atsakė: “Aš neturiu vyro”. Jėzus jai tarė: “Gerai pasakei: ‘Neturiu vyro’, 18nes jau esi turėjusi penkis vyrus, ir dabartinis anaipol ne tavo vyras. Čia tu tiesą pasakei”. 19Moteris atsiliepė: “Aš matau, Viešpatie, jog esi pranašas. 20Mūsų tėvai garbindavo Dievą ant šito kalno, o jūs tvirtinate, kad Jeruzalė esanti vieta, kur reikia jį garbinti”. 21Jėzus atsakė:

“Moterie, tikėk manimi,

jog ateis valanda,

kada garbinsite Tėvą

ne ant šio kalno ir ne Jeruzalėje.

22 Jūs garbinate, ko nepažįstate,

o mes garbiname, ką pažįstame,

nes išganymas ateina iš žydų.

23 Bet ateis valanda, -

jau

dabar ji yra, -

kai tikrieji garbintojai

šlovins Tėvą dvasia ir tiesa.

Ir pats Tėvas tokių garbintojų ieško.

24 Dievas yra dvasia,

ir jo garbintojai

turi šlovinti jį dvasia ir tiesa”.

25Moteris jam sako: “Aš žinau, jog netrukus ateis Mesijas (tai yra Dievo Pateptasis – Kristus). Atėjęs jis mums viską paskelbs”. 26Jėzus jai taria: “Tai aš, kuris su tavimi kalbu!”

27Tuo metu sugrįžo jo mokiniai ir nusistebėjo, kad jis šnekučiuoja su moterimi. Vis dėlto nė vienas nepaklausė: “Ko iš jos nori?” arba: “Apie ką su ja kalbi?” 28O moteris, palikusi ašotį, nubėgo į miestą ir apskelbė žmonėms: 29“Eikite pažiūrėti žmogaus, kuris pasakė man viską, ką esu padariusi. Ar tik jis nebus Mesijas?!” 30Ir žmonės iš miesto ėjo pas jį. 31Tuo tarpu mokiniai ėmė raginti: “Rabi, pasistiprink!” 32O jis atsiliepė: “Aš turiu valgyti maisto, kurio jūs nežinote”. 33Tada mokiniai pradėjo vienas kitą klausinėti: “Nejaugi kas atnešė jam valgyti?”

34Bet Jėzus tarė:

“Mano maistas -

vykdyti valią to, kuris mane siuntė,

ir baigti jo darbą.

35 Argi jūs nesakote:

‘Dar keturi mėnesiai, ir ateis pjūtis’?

Štai sakau jums:

pakelkite akis ir pažiūrėkite

į laukus -

jie jau boluoja ir prinokę pjūčiai.

36 Jau pjovėjas uždarbį gauna

ir renkasi vaisių amžinajam
gyvenimui,
kad lygiai džiaugtųsi sėjėjas
ir
plovėjas.

37 Teisingai priežodis sako:

‘Vienas pasėja, kitas nupjauna’.

38 Aš pasiunčiau jus nuimti derliaus,

į kurį jūs neįdėjote darbo.

Kiti pasidarbavo,

o jūs įstojote į jų darbą”.

39Daug samariečių iš ano miesto įtikėjo Jėzų dėl moters liudijimo: “Jis man pasakė viską, ką esu padariusi”. 40Atėję samariečiai prašė jį pasilikti pas juos, ir jis ten pasiliko dvi dienas.

41Dar daugiau žmonių įtikėjo dėl jo pamokslų. 42O moteriai jie pasakė: “Dabar mes tikime ne dėl tavo šnekos. Mes patys išgirdome ir žinome, kad jis iš tiesų yra pasaulio Išganytojas”.

Valdininko sūnaus pagydimas 43Po dviejų dienų jis išvyko iš ten į Galilėją. 44Pats Jėzus buvo pareiškęs: “Pranašas negerbiamas savo tėviškėje”. 45Kai jis pasiekė Galilėją, galilėjiečiai pagarbiai jį priėmė, nes buvo matę jo darbus per šventes Jeruzalėje; mat ir jie buvo nukeliavę į tas šventes.

46Jis vėl atėjo į Galilėjos Kana, kur buvo pavertęs vandenį vynu. O Kafarnaume buvo vienas karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo. 47Išgirdęs, jog Jėzus iš Judėjos sugrįžęs į Galilėją, jis atkeliavo pas jį ir maldavo eiti ir išgydyti marinamą jo sūnų. 48Jėzus jam atsakė: “Kol nepamatysite ženklų ir stebuklų, jūs netikėsite”. 49O valdininkas prašė: “Viešpatie, ateik, kol mano vaikas dar nenumirė”. 50Jėzus jam tarė: “Eik, tavo sūnus gyvas!” Žmogus patikėjo Jėzaus

žodžiais ir iškeliavo. 51Pareinantį pasitiko jį tarnai ir pranešė, kad vaikas gyvas. 52Jis pasiteiravo, kurią valandą sūnui pasidarė geriau. Jie atsakė: “Vakar apie septintą valandą atslūgo jam karštis”. 53Taip tėvas patyrė, kad tai buvo ta valanda, kada Jėzus pasakė jam: “Tavo sūnus gyvas”. Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai. 54Tai buvo antras ženklas, kurį Jėzus padarė sugrįžęs iš Judėjos į Galilėją.

ANTROJI ŠVENTĖ JERUZALĖJE [Į viršų](#)

5Išgydymas Betzatoje 1Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. 2Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betzata, turinti penkias stogines. 3Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklių, raišų, išsekusių. (4)5Ten buvo vienas žmogus, išsirgęs trisdešimt aštuonerius metus. 6Pamatęs jį gulintį ir sužinojęs jį labai seniai sergant, Jėzus paklausė: “Ar norėtum pasveikti?” 7Ligonis atsakė: “Viešpatie, aš neturiu

žmogaus, kuris, vandeniui sujudėjus, mane įkeltų į tvenkinį. O kol pats nueinu, kitas įlipa greičiau už mane". 8Tada Jėzus tarė: "Kelkis, imk savo gultą ir eik!" 9Ir žmogus bematant išgijo, pasiėmė gultą ir pradėjo vaikščioti.

Toji diena buvo šabas. 10Todėl žydai užsipuolė išgydytąjį: "Šiandien šabas, tau negalima nešti gulto". 11Jis paaiškino: "Tas, kuris mane pagydė, man liepė: 'Imk savo gultą ir eik!'"

12Jie klausinėjo: "O kas tasai žmogus, kuris tau liepė: 'Imk ir eik'?" 13Išgydytasis nežinojo, kas jis, kadangi Jėzus buvo pasitraukęs dėl minios, susirinkusios toje vietoje.

14Vėliau Jėzus jį sutiko šventykloje ir tarė: "Štai tu esi pasveikęs. Daugiau nebenusidėk, kad neatsitiktų kas blogesnio!" 15Žmogus nuėjo ir pranešė žydams, kad jį išgydė Jėzus.

Jėzaus ir dangaus Tėvas 16Žydai dėl to ir persekiojo Jėzų, kad jis taip darydavo šabo dieną.

17O Jėzus jiems sakydavo: "Mano Tėvas darbuojasi lig šiolei, todėl ir aš darbuojuosi".

18Užtat žydai dar labiau ieškojo progos jį nužudyti, nes jis ne tik nepaisydavo šabo, bet ir vadino Dievą savuoju Tėvu, šitaip lygindamas save su Dievu. 19Į šį kaltinimą Jėzus jiems atsakė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

Sūnus nieko negali daryti iš savęs,

o vien tai, ką mato darant Tėvą;

nes ką jisai daro,

lygiai daro ir Sūnus.

20 Tėvas gi myli Sūną

ir parodo jam visa, ką pats daro.

Ir jam parodys dalykų,

dar didesnių už šituos,

kad jūs stebėsitės.

21 Kaip Tėvas prikelia numirusius

ir juos atgaivina,

taip ir Sūnus grąžina gyvybę,

kam tik panorėjęs.

22 Ir nieko Tėvas neteisia,

bet visą teismą pavedė Sūnui,

23 kad visi gerbtų Sūną,

kaip gerbia Tėvą.

Kas negerbia Sūnaus,

tas negerbia jį siuntusio Tėvo.

24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas mano žodžių klauso

ir mane atsiuntusį tiki,

tas turi amžinąjį gyvenimą

ir nepateks į teismą,

nes iš mirties yra perėjęs į

gyvenimą.

25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

ateis valanda, – ir dabar jau yra, -

kada mirusieji išgirs

Dievo

Sūnaus balsą,

ir kurie išgirs, tie atgis.

26 Kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje,

taip davė ir Sūnui turėti gyvybę

pačiam savyje.

27 Jis taip pat suteikė jam galią teisti,

nes jis – Žmogaus Sūnus.

28 Nesistebėkite, kad ateis valanda,

kai visi gulintieji kapuose

išgirs jo balsą.

29 Kurie darė gera, prisikels gyventi,
kurie darė bloga,
prisikels stoti į teismą.

30 Iš savęs aš nieko negaliu daryti.

Aš teisiu, kaip girdžiu,
ir mano teismas teisingas,

nes aš ieškau ne savo valios,

bet valios to, kuris mane yra siuntęs”.

Tėvo liudijimas Sūnui

31 “Jei tik aš pats apie save liudyčiau,
mano liudijimas nebūtų tikras.

32 Bet apie mane liudija kitas,

ir aš žinau

jo liudijimą apie mane esant tikrą.

33 Jūs buvote nusiuntę pasiuntinius
pas

Joną,

ir jis paliudijo tiesą.

34 Aš nesigriebiu žmogaus liudijimo,

bet šitai kalbu tam,

kad jūs būtumėte išgelbėti.

35 Jonas buvo degantis ir

šviečiantis

žiburys,

tačiau jūs panorėjote tik valandėlę

jo šviesa pasidžiaugti.

36 Aš turiu aukštesnį liudijimą

negu

Jono:

tie darbai,

kuriuos man skyrė nuveikti Tėvas, -

patys darbai, kuriuos aš darau, -

liudija apie mane,

kad mane yra siuntęs Tėvas.

37 Taip! Mane pasiuntęs Tėvas

paliudijo apie mane.

Bet jūs niekad nesate girdėję jo balso

nei regėję jo veido,

38 ir jo žodis jumyse nesilaiko,

nes jūs netikite tuo,

kurį

jis yra siuntęs.

39 Jūs tyrinėjate Raštus,

nes manote juose rasią

amžinąjį gyvenimą.

Tie Raštai ir liudija už mane,

40 bet jūs nenorite ateiti pas mane,

kad turėtumėte gyvenimą”.

Netikėjimo šaknys

41 “Garbės iš žmonių aš nepriimu.

42 Aš matau,

kad jūs neturite savyje Dievo

meilės.

43 Aš atėjau savo Tėvo vardu,

o jūs manęs nepriimate.

Jei kitas ateitų savuoju vardu,

taį jūs priimtumėte.

44 Kaipgi jūs galite įtikėti,

jeigu vienas iš kito priimate garbę,

o tos garbės, kuri iš vieno

Dievo

ateina,

jūs neieškote.

45 Nemanykite, kad aš jus

kaltinsiu Tėvui!

Jūsų kaltintojas yra Mozė,

į kurį esate savo viltis sudėję.

46 Jeigu jūs tikėtumėte Moze,

tai tikėtumėte ir manimi,

nes jis rašė apie mane.

47 Kadangi jūs netikite jo raštais,

kaipgi patikėsite mano žodžiais?!”

ANTROSIOS VELYKOS [1 viršų](#)

6Duonos padauginimas [Mk 6,32-44; Lk 9,10-17] 1Jėzus nuvyko anapus Galilėjos, arba Tiberiados, ežero. 2Jį lydėjo didelė minia, nes žmonės matė stebuklus, kuriuos jis darė ligoniams. 3Jėzus užkopė į kalną ir ten atsisėdo kartu su mokiniais. 4Artėjo žydų šventė Velykos. 5Pakėlęs akis ir pamatęs, kokia daugybė pas jį atėjusi, Jėzus paklausė Pilypą: “Kur

pirksime duonos jiems pavalgydinti?“ 6Jis klausė mėgindamas jį, nes pats žinojo, ką darysiąs. 7Pilypas jam atsakė: “Už du šimtus denarų duonos neužteks, kad kiekvienas gautų bent po gabalėlį”. 8Vienas iš mokinių, Simono Petro brolis Andriejus, jam pasakė: 9“Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalukus ir dvi žuvis. Bet ką tai reiškia tokiai daugybei!” 10Jėzus tarė: “Susodinkite žmones!” Toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdo, iš viso kokie penki tūkstančiai vyrų. 11Tada Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo padėkos maldą ir davė išdalyti visiems ten sėdintiems; taip pat ir žuvų, kiek kas norėjo. 12Kai žmonės pavalgė, jis pasakė mokiniams: “Surinkite likusius kąšnelius, kad niekas nepražūtų”. 13Taigi jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalėlių pripylė dvylika pintinių gabaliukų, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. 14Pamatę Jėzaus padarytą ženklą, žmonės sakė: “Jis tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį”. 15O Jėzus, supratęs, kad jie ruošiasi pasigriebti jį ir paskelbti karaliumi, vėl pasitraukė pats vienas į kalną.

Jėzus eina vandeniu [Mt 14,22-33; Mk 6,45-52] 16Atėjus vakarui, mokiniai nusileido prie ežero, 17sulipo į valtį ir plaukė kitapus ežero, į Kafarnaumą. Jau sutemo, o Jėzus vis dar nebuvo grįžęs pas juos. 18Ežeras bangavo, nes pūtė smarkus vėjas. 19Nusirykę nuo kranto dvidešimt penkias-trisdešimt stadijų, jie pamato Jėzų, einantį ežero paviršiumi ir besiartinantį prie valtys. Jie išsigando. 20O jis sako: “Tai aš. Nebijokite!” 21Jie norėjo jį pasiimti į valtį, bet valtys netrukus priartėjo prie kranto, į kurį jie yrėsi.

Jėzus kalba apie gyvybės duoną 22Minia, buvusi anoje pusėje, matė, kad ten tebuvo viena valtis ir kad Jėzus nebuvo įlipęs į valtį su mokiniais, o šie išplaukė vieni. 23Rytojaus dieną iš Tiberiados atplaukė kitų valčių ir sustojo netoli tos vietos, kur žmonės buvo valgę Viešpaties palaimintos duonos. 24Sužinoję, kad čia nėra nei Jėzaus, nei jo mokinių, žmonės lipo į valtis ir plaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus. 25Suradę jį kitapus ežero, jie klausinėjo: “Rabi, kada suspėjai čionai atvykti?” 26O Jėzus prabilo į juos: “Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

jūs ieškote manęs ne todėl,

kad esate matę ženklų,

bet kad prisivalgėte duonos

lig

soties.

27 Plušėkite ne dėl žūvančio maisto,

bet dėl išliekančio amžinajam

gyvenimui!

Jo duos jums Žmogaus Sūnus,

kurį Tėvas – Dievas savo

antspaudu yra pažymėjęs”.

28Jie paklausė: “Ką mums veikti, kad darytume Dievo darbus?” 29Jėzus atsakė: “Tai ir bus

Dievo darbas: tikėkite tą, kurį jis siuntė". 30Jie dar klausė: "Tai kokį padarysi ženklą, kad pamatytume ir tave įtikėtume? Ką nuveiksi? 31Antai mūsų tėvai tyruose valgė maną, kaip parašyta: Jis davė jiems valgyti duonos iš dangaus". 32Tada Jėzus tarė:

"Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

tai ne Mozė

davė jums duonos iš dangaus,

bet mano Tėvas

duoda jums iš dangaus tikrosios

duonos.

33 Dievo duona nužengia iš dangaus

ir duoda pasauliui gyvybę".

34Tada jie ėmė prašyti: "Viešpatie, duok visuomet mums tos duonos!" 35Jėzus atsakė:

"Aš esu gyvybės duona!

Kas ateina pas mane,

niekuomet nebealks,

ir kas tiki mane,

niekuomet nebetrokš.

36 Bet aš jums jau sakiau:

jūs mane regėjote, ir netikite.

37 Visi, kuriuos man duoda Tėvas,

ateis pas mane,

ir ateinančio pas mane

aš neatstumsiu,

38 nes aš nužengiau iš dangaus

vykdyti ne savo valios,

bet valios to, kuris mane siuntė.

39 O mano Siuntėjo valia reikalauja,

kad nepražudyčiau nė vieno,
kuriuos jis man pavedė,
bet kad prikelčiau juos
paskutiniąją dieną.

40 Tokia mano Tėvo valia,
kad kiekvienas, kuris regi
Sūnų
ir tiki jį,

turėtų amžinąjį gyvenimą;
todėl aš jį prikelsiu

paskutiniąją dieną”.

41Tada žydai ėmė murmėti, kad jis pasakęs: “Aš duona, nužengusi iš dangaus”. 42Jie sakė:
“Argi jis ne Jėzus, Juozapo sūnus?! Argi mes nepažįstame jo tėvo ir motinos? Kaip jis gali
sakyti: ‘Aš esu nužengęs iš dangaus’?” 43Jėzus jiems atsakė: “Liaukitės tarpusavyje
murmėję!

44 Niekas negali ateiti pas mane,

jei mane pasiuntęs Tėvas

jo nepatraukia;

ir tą aš prikelsiu paskutiniąją dieną.

45 Pranašų parašyta:

Ir bus visi mokomi Dievo.

Kas išgirdo iš Tėvo ir pasimokė,

ateina pas mane.

46 Bet tai nereiškia,

jog kas nors būtų Tėvą regėjęs;

tiktai kuris iš Dievo yra,

tas jį regėjo.

47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas tiki, tas turi amžinąjį gyvenimą.

48 Aš esu gyvybės duona.

49 Jūsų tėvai dykumoje valgė

maną

ir mirė.

50 O štai ši duona

yra nužengusi iš dangaus,

kad kas ją valgys, nemirtų.

51 Aš esu gyvoji duona,

nužengusi iš dangaus.

Kas valgys šią duoną -

gyvens per amžius.

Duona, kurią aš duosiu,

yra mano kūnas už pasaulio

gyvybę”.

52 Tuomet žydai ėmė tarp savęs ginčytis ir klausinėti: “Kaip jis gali mums duoti valgyti savo kūną?!” 53 O Jėzus jiems kalbėjo:

“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

jei nevalgysite Žmogaus Sūnaus kūno

ir negersite jo kraujo,

neturėsite savyje gyvybės!

54 Kas valgo mano kūną

ir geria mano kraują,

tas turi amžinąjį gyvenimą,

ir aš jį prikelsiu

paskutiniąją dieną.

55 Mano kūnas tikrai yra valgis,

ir mano kraujas tikrai yra gėrimas.

56 Kas valgo mano kūną

ir geria mano kraują,

tas pasilieka manyje, ir aš jame.

57 Kaip mane yra siuntęs

gyvasis

Tėvas

ir aš gyvenu per Tėvą,

taip ir tas, kuris mane valgo,

gyvens per mane.

58 Štai duona,

nužengusi iš dangaus!

Ji ne tokia,

kokią protėviai valgė ir mirė.

Kas valgo šią duoną -

gyvens per

amžius”.

59Visa tai jis paskelbė, mokydamas Kafarnaumo sinagogoje.

60Tai išgirdę, daugelis jo mokinių sakė: “Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis!” 61Jėzus, žinodamas, kad mokiniai dėl to murma, paklausė: “Jus tai piktna? 62O kas būtų, jei pamatytumėte Žmogaus Sūnų, užžengiantį ten, kur jis buvo pirmiau?!”

63 Dvasia teikia gyvybę,

o kūnas nieko neduoda.

Žodžiai, kuriuos jums kalbėjau,

yra dvasia ir gyvenimas.

64 Bet kai kurie iš jūsų netiki”.

Mat Jėzus iš pat pradžių žinojo ir kas netiki, ir kas jį išduos. 65Jis dar sakė: “Štai kodėl aš jums sakiau: niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nėra duota Tėvo”.

66Nuo to meto nemaža jo mokinių pasitraukė ir daugiau su juo nebevaikščiojo.

Petro išpažinimas 67Tada Jėzus paklausė Dvylika: “Gal ir jūs norite pasitraukti?” 68Simonas Petras atsakė: “Viešpatie, pas ką mes eisime?! Tu turi amžinojo gyvenimo žodžius. 69Mes įtikėjome ir pažinome, kad tu – Dievo Šventasis”. 70Jėzus jiems atsakė: “Argi ne aš išsirinkau jus, Dvylika? Tačiau ir tarp jūsų vienas yra velnias”. 71Jis turėjo omenyje Judą, Simono Iskarijoto sūnų. Šis, būtent vienas iš Dvylikos, turėjo jį išduoti.

PALAPINIŲ IŠKILMĖS [| viršu](#)

7Nevieša kelionė į Jeruzalę 1Tada Jėzus vaikščiojo po Galilėją. Jis nenorėjo eiti Judėjon, nes žydai jo tykojo nužudyti. 2Artėjo žydų Palapinių šventė. 3Jo broliai jam kalbėjo: “Keliauk iš čia į Judėją, kad tavo mokiniai pamatytų, kokius darbus tu darai. 4Juk, norėdamas iškilti viešumon, niekas neveikia slapčiomis. Jei darai tokius darbus, pasirodyk pasauliui”. 5(Mat netgi jo broliai juo netikėjo.) 6Jėzus jiems atsakė: “Mano metas dar neatėjo, o jums metas visada tinkamas. 7Pasaulis negali jūsų nekęsti, o manęs jis nekenčia, nes aš liudiju, kad jo darbai pikti. 8Taigi jūs eikite sau į iškilmės. Aš į šitą šventę neisiu, nes mano metas dar neatėjo”. 9Tai pasakęs, jis pasiliko Galilėjoje. 10Kai jo broliai iškeliavo į šventę, tuomet ir jis išėjo, bet ne viešai, o tarsi slapčiomis. 11Tuo tarpu iškilmėse žydai jo ieškojo, klausinėdami: “O kur tasai?” 12Apie jį taip patėjo kalbos miniose. Vieni sakė: “Jis geras!” Kiti neigė: “Visai ne. Jis tik klaidina žmones”. 13Bijodami žydų, visi privengė apie jį viešai kalbėti.

Jėzus pasirodo viešai 14Šventei įpusėjus, Jėzus atėjo į šventyklą ir ėmė mokyti. 15Žydai stebėjosi ir sakė: “Iš kur jis išmano Raštą, visai nesimokęs?” 16Jėzus jiems atsakė: “Mano mokslas ne mano,

bet to, kuris yra mane siuntęs.

17 Kas nori vykdyti jo valią,

supras, ar tas mokslas iš Dievo,

ar aš kalbu pats iš savo galvos.

18 Kas iš savęs kalba,

ieško savo garbės.

O kuriam rūpi jo Siuntėjo šlovė,

tas tiesakalbis,

ir nėra jame neteisybės.

19 Argi Mozė jums nedavė įstatymo?

Deja, niekas iš jūsų

Įstatymo nesilaiko.

Kodėl gi norite mane nužudyti?” 20 Žmonės atsiliepė: “Ar velnias tave apsėdo?! Kas gi tyko tave nužudyti?” 21 Jėzus jiems atsakė: “Aš padariau tik vieną darbą, ir jūs visi nustebote.

22 Mozė jums įsakė apipjaustymą, – nors jis kilęs ne iš Mozės, bet iš protėvių, – ir jūs apipjaustote šabo dieną. 23 Jei galima žmogų apipjaustyti šabo dieną, kad nebūtų sulaužytas Mozės Įstatymas, tai kodėl pykstate ant manęs, kad aš visą žmogų pagydziau šabo dieną?!

24 Tad neteiskite pagal išorę, bet žiūrėkite teisingumo”.

Ginčas dėl Mesijo kilmės 25 Kai kurie Jeruzalės gyventojai klausinėjo: “Ar tik ne šitą nori nužudyti? 26 Štai jis viešai kalba, ir niekas jam nieko nesako. Gal vyresnybė įsitikino, jog jis Mesijas? 27 Tačiau mes žinome, iš kur jis kilęs. O kai ateis Mesijas, niekas nežinos, iš kur jis”.

28 Tuomet Jėzus, mokydamas šventykloje, garsiai šaukė:

“Išties jūs mane pažįstate

ir žinote, iš kur aš kilęs.

Ne pats nuo savęs atėjau,

bet tiesakalbis yra tas,

kuris mane siuntė,

o jūs jo nepažįstate.

29 Aš jį pažįstu,

nes iš jo esu atėjęs,

ir jis yra mane siuntęs”.

30 Tuomet jie norėjo Jėzų suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

Artėjantis išsiskyrimas 31 Daugelis iš minios įtikėjo jį ir kalbėjo: “Argi atėjęs Mesijas padarytų daugiau ženklų, kaip kad šitas yra padaręs?!”

32 Fariziejai nugirdo žmones šitaip besnekant apie jį, todėl aukštieji kunigai bei fariziejai pasiuntė sargybinius jo suimti.

33 Tuomet Jėzus prabilo:

“Dar trumpą laiką būsiu su jumis.

Paskui iškeliausiu

pas tą, kuris mane siuntė.

34 Jūs manęs ieškosite ir neberasite,

nes ten, kur aš būsiu,

jūs negalėsite nueiti”.

35Žydai ėmė kalbėtis tarp savęs: “Kurgi jis žada keliauti, kad mes negalėsime jo rasti? Gal jis rengiasi išvykti pas žydus, išsiskirsčiusius tarp graikų, ir mokyti graikus? 36Ką reiškia tie jo žodžiai: ‘Jūs manęs ieškosite ir neberasite, nes ten, kur aš būsiu, jūs negalėsite nueiti’?”

Nepavykęs kėsinimasis suimti Jėzų 37Paskutinę, iškilmingiausiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ten ir šaukė:

“Jei kas trokšta, teateina pas mane

ir tegu geria.

38 Kas mane tiki, -

kaip Raštas sako, -

iš jo vidaus plūs gyvojo

vandens srovės”.

39Jis kalbėjo apie Dvasią, kurią turės gauti įtikėjusieji. Mat Šventoji Dvasia dar nebuvo nužengusi, nes Jėzus dar nebuvo pašlovintas.

40Išgirdę tuos žodžius, kai kurie žmonės sakė: “Jis iš tiesų pranašas!” 41Kiti tvirtino: “Jis Mesijas!” Dar kiti prieštaravo: “Nejaugi Mesijas būtų iš Galilėjos? 42Argi Raštas nesako, jog Mesijas ateis iš Dovydo palikuonių, iš Betliejaus miestelio, kur yra buvęs Dovydas?” 43Taigi minioje kilo nesutarimas dėl jo asmens. 44Buvo tokių, kurie norėjo jį suimti, bet nė vienas nepakėlė prieš jį rankos.

45Taigi sargyba sugrįžo tuščiomis pas aukštuosius kunigus bei fariziejus, o tie klausė: “Kodėl neatvedėte?” 46Sargybiniai atsiliepė: “Niekados žmogus nėra taip kalbėjęs!” 47Fariziejai atsakė: “Gal jau ir jūs leidotės suvedžiojami? 48Ar tiki jį bent vienas iš vyresnybės ar fariziejų? 49Nebent tos prakeiktos padugnės, neišmanančios Įstatymo”. 50Tuomet prabilo vienas iš jų, Nikodemas, kuris pirmiau buvo aplankęs Jėzų: 51“Ar leidžia mūsų Įstatymas pasmerkti žmogų, jeigu jis pirmiau neištardytas ir nėra žinoma, ką jis padaręs?” 52Tada jie atsiliepė: “Gal ir tu iš Galilėjos? Patyrinėk, ir pamatysi, kad joks pranašas nebuvo kilęs iš Galilėjos”. 53Ir taip jie išsivaikščiojo kas sau.

8Sugauta nusidėjėlė ir klastingi skundikai 1Jėzus nuėjo į Alyvų kalną. 2Auštant jis vėl pasirodė šventykloje. Visi žmonės rinkosi prie jo, o jis atsisėdęs juos mokė. 3Tuomet Rašto aiškintojai ir fariziejai atvedė moterį, sugautą svetimaui. Pastatė ją viduryje 4ir kreipėsi į jį: “Mokytėjau, ši moteris buvo nutverta svetimaui. 5Mozė mums Įstatyme yra liepęs tokias užmušti akmenimis. O tu ką pasakysi?” 6Jie tai sakė, spėsdami jam pinkles, kad turėtų kuo apkaltinti. Bet Jėzus pasilenkęs ėmė pirštu rašyti ant žemės. 7Jiems nesiliaujant kamantinėti, jis atsitiesė ir tarė: “Kas iš jūsų be nuodėmės, tegu pirmas sviedžia į ją akmenį”. 8Ir vėl pasilenkęs rašė ant žemės. 9Tai išgirdę, jie vienas po kito ėmė trauktis šalin, pradedant nuo vyresniųjų. Pagaliau liko vienas Jėzus ir ten stovinti moteris. 10Atsitiesęs Jėzus paklausė: “Moterie, kur jie pasidėjo? Niekas tavęs nepasmerkė?” 11Ji atsiliepė: “Niekas, Viešpatie”. Jėzus jai tarė: “Nė aš tavęs nepasmerksiu. Eik ir daugiau nebenusidėk”.

12 Jėzus vėl prabilo:

“Aš – pasaulio šviesa.

Kas seka manimi,

nebevaikščios tamsybėse,

bet turės gyvenimo šviesą”.

13 Fariziejai jam prikišo: “Tu pats apie save liudiji, – tavo liudijimas netikras”. 14 Jėzus jiems atsakė:

“Nors aš ir liudiju pats apie save,

mano liudijimas yra tikras,

nes aš žinau, iš kur esu atėjęs

ir kur einu.

O jūs nežinote, nei iš kur aš atėjęs,

nei kur einu.

15 Jūs teisiatė kūniškai,

o aš neteisiu nė vieno.

16 Jeigu aš ir teisčiau,

mano sprendimas būtų teisingas,

nes aš ne vienas,

bet esu aš ir mane siuntęs Tėvas.

17 Ir jūsų įstatyme parašyta,

jog dviejų asmenų liudijimas tikras.

18 Taigi liudiju aš pats apie save,

ir apie mane liudija mane

atsiuntęs Tėvas”.

19 Jie paklausė: “O kurgi tavo Tėvas?” Jėzus atsakė:

“Jūs nepažįstate nei manęs,

nei manojo Tėvo.

Jei pažintumėte mane,

pažintumėte ir mano Tėvą”.

[spėjimas priešams 20Tuos žodžius jis pasakė, mokydamas šventyklos išdinėje. Ir niekas jo nesusėmė, nes dar nebuvo atėjusi jo valanda.

21 Jėzus vėl jiems kalbėjo:

“Aš pasitrauksiu,

o jūs ieškosite manęs

ir numirsite savo nuodėmėje.

Kur aš einu,

jūs negalite nueiti”.

22Tada žydai ėmė klausinėti: “Nejaugi jis ketina nusižudyti, kad sako: ‘Kur aš einu, jūs negalite nueiti’?”

23 Jėzus atsakė:

“Jūs esate iš pažemių,

o aš esu iš aukštybės.

Jūs – iš šio pasaulio,

o aš – ne iš šio pasaulio.

24 Dėl to aš jums sakiau,

kad jūs numirsite savo nuodėmėse.

Tikrai! Jeigu jūs netikėsite,

kad

Aš Esu, -

jūs numirsite savo nuodėmėse”.

25Tuomet jie paklausė: “Kas gi tu toks esi?” Jėzus atsakė:

“Kaip tik tas, ką aš jums sakau! -

26 Daugel turėčiau apie jus

kalbėti ir smerkti,

bet tiesakalbis yra mano Siuntėjas,

ir aš skelbiu pasauliui,

ką iš jo girdėjau”.

27 Tačiau jie nesuprato, kad jis kalbėjo jiems apie Tėvą.

28 O Jėzus tęsė:

“Kai Žmogaus Sūnų būsite

aukštyn iškėlę, -

suprasite, kad Aš Esu

ir kad nieko nedarau iš savęs,

bet skelbiu vien tai,

ko mane Tėvas išmokė.

29 Mano Siuntėjas yra su manimi;

jis nepaliko manęs vieno,

nes visuomet darau, kas jam patinka”.

30 Taip jam kalbant, daugelis įtikėjo jį.

Tiesa ir melas 31 Jėzus kalbėjo įtikėjusiems jį žydams:

“Jei laikysitės mano mokslo,

jūs iš tikro būsite mano mokiniai;

32 jūs pažinsite tiesą,

ir tiesa padarys jus laisvus”.

33 Jie atsakė: “Mes esame Abraomo palikuonys ir niekada niekam nevergavome. Kaipgi tu sakai: ‘Tapsite laisvi?’” 34 Jėzus jiems tarė:

“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kiekvienas, kas daro nuodėmę,

yra nuodėmės vergas.

35 Bet vergas ne amžinai namuose lieka,

tik sūnus lieka ten amžiams.

36 Jei tad Sūnus jus išvaduos,

tai būsite iš tiesų laisvi.

37 Aš žinau, kad jūs Abraomo vaikai.

Bet jūs norite mane nužudyti,
nes mano žodis netarpsta jumyse.

38 Aš kalbu,

ką esu matęs pas Tėvą.

O jūs darote,

ką girdėjote iš savojo tėvo”.

39 Jie atsikirto: “Mūsų tėvas Abraomas!” Bet Jėzus tęsė toliau:

“Jei jūs būtumėte Abraomo vaikai,

darytumėte jo darbus.

40 Deja, jūs norite nužudyti mane -

žmogų, kuris kalbėjo jums tiesą,

girdėtą iš Dievo.

Šitaip Abraomas nedarė!

41 Jūs darote savojo tėvo darbus”.

Jie atšovė: “Mes nesame pavainikiai ir turime vieną Tėvą – Dievą”.

42 O Jėzus kalbėjo toliau:

“Jei Dievas būtų jūsų Tėvas,

jūs mylėtumėte mane,

nes aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau.

Aš gi ne savo valia esu atėjęs,

bet jis yra mane siuntęs.

43 Kodėl gi nesuprantate, ką

jums

sakau?

Ar ne todėl, kad negalite

mano žodžių klausyti?

44 Jūsų tėvas – velnias,
ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidas.

Jis nuo pat pradžios buvo
galvažudys
ir niekuomet nesilaikė tiesos, -
jame ir nėra buvę tiesos.

Skleisdamas melą,
jis kalba, kas jam sava,
nes jis melagis ir melo tėvas.

45 O kadangi aš kalbu tiesą,
tai jūs ir netikite manimi.

46 Kas iš jūsų gali įrodyti mane
nusidėjus?

Jeigu tad tiesą sakau,
kodėl netikite manimi?

47 Kas iš Dievo yra, tas Dievo
žodžių klauso.

Jūs todėl neklausote,

kad nesate iš Dievo”.

48 Žydai atsiliepė: “Argi mes ne teisingai sakome, kad tu samarietis ir velnio apsėstas?!”

49 Jėzus jiems tarė:

“Aš nesu velnio apsėstas.

Aš tik gerbiu savo Tėvą,

o jūs niekinate mane.

50 Aš neieškau sau garbės:

yra kas ieško ir teisia.

51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas laikysis mano žodžio,

neragaus mirties per amžius”.

52Žydai jam atkirto: “Dabar mes žinome, kad tu velnio apsėstas. Juk numirė Abraomas ir pranašai, o tu tvirtini: ‘Kas laikysis mano žodžio, tas neragaus mirties per amžius’. 53Argi tu didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris mirė? Pranašai irgi mirė. Kuo tu dediesi?” 54Jėzus atsakė:

“Jei aš save šlovinčiau,

manoji šlovė būtų niekai.

Bet yra mano Tėvas,

kuris mane šlovina,

kurį savo Dievu jūs vadinat.

55 Tik jūs jo nepažįstate,

o aš jį pažįstu.

Jei sakyčiausi jo nepažįstas,

būčiau lygus jums melagis.

Bet aš jį pažįstu

ir laikausi jo žodžio.

56 Jūsų tėvas Abraomas džiūgavo,

kad matysiąs manąją Dieną;

jis ją išvydo ir džiaugėsi”.

57Tada žydai jam sakė: “Dar neturi nė penkiasdešimt metų ir esi regėjęs Abraomą?” 58Jėzus tarė:

“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

pirmiau, negu gimė Abraomas,

Aš Esu!”

59Tuomet jie griebėsi akmenų, norėdami jį užmušti, bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventyklos.

9 Neregio išgydymas 1Eidamas pro šalį, Jėzus pamatė žmogų, aklą gimusį. 2Jo mokiniai paklausė: “Rabi, kas nusidėjo, – jis pats ar jo tėvai, – kad gimė neregys?” 3Jėzus atsakė: “Nei

jis nenusidėjo, nei jo tėvai, bet jame turi apsireikšti Dievo darbai.

4 Man reikia dirbti darbus to,

kuris

mane siuntė,

kolei diena.

Ateina naktis,

kada niekas negali dirbuotis.

5 Kol esu pasaulyje,

esu pasaulio šviesa!”

6Tai taręs, jis spjovė žemėn, padarė purvo iš seilių, patepė juo neregio akis 7Ir tarė jam: “Eik ir nusiplauk Siloamo tvenkinyje”. (Išvertus “Siloamas” reiškia: “Siųstasis”.) Tasai nuėjo, nusiplovė ir sugrįžo regintis. 8Kaimynai ir kiti žmonės, kurie matydavo jį elgetaujantį, klausė: “Ar čia ne tas, kuris sėdėdavo elgetaudamas?” 9Vieni sakė: “Tai jis”. Kiti: “Visai ne, tik į jį panašus”. O jis atsakė: “Taip, tai aš”. 10Tada jie klausė jį: “O kaipgi atsivėrė tau akys?” 11Jis išpasakojo: “Žmogus, vardu Jėzus, padarė purvo, patepė juo mano akis ir pasakė: ‘Eik į Siloamą nusiprausti’. Aš nuėjau, nusiprausiau ir praregėjau”. 12Jie vėl klausė: “Kur jisai?” Šis atsakė: “Nežinau”.

13Tuomet jie nusivedė buvusį neregį pas fariziejus. 14O toji diena, kai Jėzus padarė purvo ir atvėrė akis, buvo šabas. 15Fariziejai ėmė jį iš naujo kamantinėti, kaip jis praregėjęs. Jis paaiškino: “Jis patepė man akis purvu, aš nusiprausiau, ir dabar regiu”. 16Kai kurie fariziejai kalbėjo: “Tas žmogus ne iš Dievo, nes nesilaiko šabo”. O kiti sakė priešingai: “Kaip galėtų nusidėjėlis daryti tokius ženklus?!” Ir jų nuomonės nesutarė. 17Tuomet jie ir vėl klausia buvusį neregį: “O ką tu manai apie vyrą, atvėrusį tau akis?” Šis atsakė: “Jis pranašas”.

18Žydai nenorėjo tikėti, kad jis tikrai buvęs aklas ir praregėjęs. Jie liepė pašaukti praregėjusiojo gimdytojus 19Ir ėmė juos tardyti: “Ar šitas jūsų sūnus, kurį sakote gimęs aklą? Tai kaip jis dabar regi?” 20Jo tėvai atsakė: “Mes žinome, kad jis mūsų sūnus ir kad jis yra gimęs aklas. 21O kaip jis praregėjo, mes nežinome, nei kas jam atvėrė akis, nežinome. Klauskite jį patį, jis suaugęs ir pats tegu kalba už save”. 22Tėvai šitaip pasakė, bijodami žydų. Mat žydai buvo nutarę, jog kas tik išpažintų Jėzų esant Mesiją, turėtų būti išmestas iš sinagogos. 23Todėl jo tėvai pasakė: “Jis suaugęs, klauskite jį patį”.

24Tada jie antrą kartą pasišaukė buvusį neregį ir pasakė: “Šlovink Dievą! Mes žinome, kad tas žmogus nusidėjėlis”. 25Jis atsiliepė: “Ar jis nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, o dabar regiu”. 26Jie vėl klausė: “Ką jis tau darė? Kaip jis tau atvėrė akis?” 27Šis atsakė: “Aš jau sakiau, tik jūs neklausote. Ką dar norite išgirsti? Gal ir jūs norite tapti jo mokiniais?” 28Tada jie išplūdo jį, sakydami: “Tai tu esi jo mokinyš, o mes – Mozės mokiniai. 29Mes žinome, kad Mozei yra kalbėjęs Dievas, o iš kur šitas, mes nežinome”. 30Žmogus jiems atsakė: “Tai tikrai nuostabu, kad jūs nežinote, iš kur jis. O juk jis man atvėrė akis! 31Žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių. Jis išklauso tik savo garbintojus, kurie vykdo jo valią. 32Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis! 33Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nebūtų galėjęs nieko panašaus padaryti”. 34Jie užriko ant jo: “Tu visas gimęs nuodėmėse ir dar nori mus mokyti?!” Ir išvarė jį lauk. 35Jėzus sužinojo, kad jie buvo išvarę jį

lauk, ir susitikęs paklausė jį: „Ar tiki Žmogaus Sūnų?“ 36Šis atsakė: „O kas jis, Viešpatie, kad jį tikėčiau?“ 37Jėzus tarė: „Tu jau esi jį matęs, ir dabar jis su tavimi kalba“. 38Žmogus sušuko: „Tikiu, Viešpatie!“, ir parpuolęs pagarbino jį. 39O Jėzus prabilo: „Aš atėjau į šį pasaulį daryti

teismo, -

kad neregiai praregėtų,

o regintieji apaktų“.

40Prie jo esantys fariziejai, tai išgirdę, paklausė: „Tai gal ir mes akli?“ 41Jėzus atsakė: „Jei būtumėte akli,

neturėtumėte nuodėmės,

bet štai jūs sakote: ‘Mes neakli!’ -

Taigi jūs kalti“.

10Gerasis ganytojas [Ps 22,1-3] 1“Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas neina pro vartus į avių gardą, bet įkopia pro kur kitur, tas vagis ir plėšikas. 2O kas pro vartus ateina, tas avių ganytojas. 3Jam sargas atkelia vartus, ir avys klauso jo balso. Jis šaukia savąsias avis vardais ir jas išsiveda. 4Išsivaręs visas saviškes, jis eina priešakyje, o avys paskui jį seka, nes pažįsta jo balsą. 5Paskui svetimą jos neseks, bet nuo jo bėgs, nes nepažįsta svetimųjų balso”.

6Jėzus pasakė jiems tą palyginimą, bet jie nesuprato, ką tai reiškia. 7O Jėzus kalbėjo toliau: „Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

aš – avių vartai.

8 Visi, kurie pirma manęs atėjo,

buvo vagys, plėšikai,

todėl neklausė jų avys.

9 Aš esu vartai.

Jei kas eis per mane, bus išgelbėtas.

Jis įeis ir išeis, ir ganyklą sau ras.

10 Vagis ateina

vien tik vogti, žudyti, naikinti.

Aš atėjau,

kad žmonės turėtų gyvenimą, -

kad apsčiai jo turėtų.

11 Aš – gerasis ganytojas.

Geras ganytojas

už avis guldo gyvybę.

12 Samdinys, ne ganytojas,

kuriam avys ne savos,

pamatęs sėlinantį vilką,

palieka avis ir pabėga,

o vilkas puola jas ir išvaiko.

13 Samdinys pabėga,

nes

jis samdinys,

jam avys nerūpi.

14 Aš – gerasis ganytojas:

aš pažįstu savašias,

ir manosios pažįsta mane,

15 kaip mane pažįsta Tėvas

ir aš pažįstu Tėvą.

Už avis aš guldau savo gyvybę.

16 Ir kitų avių dar turiu,

kurios ne iš šios avidės;

ir jas man reikia atvesti;

jos klausys mano balso,

ir bus viena kaimenė, vienas

ganytojas.

17 Tėvas myli mane,

nes aš guldau savo gyvybę,

kad ir vėl ją pasiimčiau.

18 Niekas neatima jos iš manęs,

bet aš pats ją laisvai atiduodu.

Aš turiu galią ją atiduoti

ir turiu galią vėl ją atsiimti;

tokį priesaką aš esu gavęs

iš savojo Tėvo”.

19Tarp žydų vėl kilo nesutarimas dėl šitų žodžių. 20Daugelis sakė: “Jis velnio apsėstas ir šėlsta. Kam jo klausote?” 21Kiti tvirtino: “Tai ne apsėstojo kalbos. Argi gali velnias atverti neregiamis akis?!”

ŠVENTYKLOS PAŠVENTINIMO IŠKILMĖS [1 viršų](#)

Jėzus apie savo dievystę 22Jeruzalėje buvo Šventyklos pašventinimo iškilmė. Buvo žiema.

23Jėzus vaikščiojo šventykloje, po Saliamono stoginę. 24Ten jį apspito žydai ir ėmė klausinėti: “Kaip ilgai laikysi mus abejonėse? Jeigu esi Mesijas, pasakyk mums atvirai!”

25Jėzus jiems atsakė:

“Aš jums pasakiau, tik jūs netikite.

Mano darbai, kuriuos aš darau

savo Tėvo vardu,

liudija apie mane.

26 Bet jūs netikite,

nes jūs – ne manosios avys.

27 Manosios avys klauso mano balso;

aš jas pažįstu, ir jos seka

paskui mane.

28 Aš joms duodu amžinąjį gyvenimą;

jos nežus per amžius,

ir niekas jų neišplēš iš

mano

rankos.

29 Tēvas, kuris man jas davē,

yra aukščiau už viską,

ir niekas jų neišplēš

iš Tēvo rankos.

30 Aš ir Tēvas esame viena”.

31Ir vēl žydai stvērēsi akmenų, norėdami jį užmušti. 32O Jēzus paklausė juos: “Tēvo valia esu jums padaręs daug gerų darbų. Už kurį gi darbą jūs užmušite mane?” 33Žydai jam atsakė: “Ne už gerą darbą užmušime, bet už piktžodžiavimą, kad tu, būdamas žmogus, dediesi Dievu”.

34 Jēzus atsakė:

“Argi jūsų įstatyme nėra parašyta:

Aš tariau: jūs esat dievai!?”

35 Taigi [[statymas] vadina

dievais tuos,

kuriems skirtas Dievo žodis,

ir Raštas negali būti panaikintas.

36 Kaip tad jūs galite sakyti

tam, kurį Tēvas pašventino ir

siuntė pasaulin:

‘Tu piktžodžiauji’, kai jis pareiškė:

‘Aš – Dievo Sūnus!’?”

37 Jei aš nedarau savo Tēvo darbų, -

netikėkite manimi!

38 O jeigu darau ir manimi

netikite, -

tikėkite darbais,

kad pažintumėte ir suprastumėte,

jog Tėvas manyje ir aš jame”.

Jėzus Perėjoje 39Jie dar kartą mėgino jį suimti, bet jis ištrūko jiems iš rankų. 40Jėzus vėl pasitraukė anapus Jordano, kur pradžioje Jonas buvo krikštijęs, ir apsistojo tenai. 41Daugelisėjo pas jį ir kalbėjo: “Jonas, tiesa, nepadarė nė vieno ženklo, bet ką jis pasakė apie šitą žmogų, buvo teisybė”. 42Ir daugelis įtikėjo jį tame krašte.

11Lozorius prikėlimas iš numirusių 1Buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos kaimo, kur gyveno Marija ir jos sesuo Morta. 2Marija buvo toji pati moteris, kuri patepė Viešpatį kvepalais ir nušluostė plaukais jo kojas. Jos brolis Lozorius dabar sirgo. 3Seserys nusiuntė jam žinią: “Viešpatie! Tas, kurį tu myli, serga!” 4Tai išgirdęs, Jėzus tarė: “Šita liga ne mirčiai, bet Dievo garbei, – kad būtų pašlovintas Dievo Sūnus”.

5Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. 6Vis dėlto, išgirdęs, kad tasai serga, jis dar dvi dienas užtruko ten, kur viešėjo, 7ir tik tada pasakė mokiniams: “Eikime vėl į Judėją!” 8Mokiniai jam atsakė: “Rabi, ką tik žydai kėsinosi užmušti tave akmenimis, o tu vėl ten eini?” 9Jėzus tarė:

“Argi ne dvylika valandų turi

diena?!

Kas vaikščioja dieną,

tas

nesuklumpa,

nes mato šio pasaulio šviesą.

10 O kas vaikščioja naktį, suklumpa,

nes jam trūksta šviesos”.

11Tai pasakęs, pridūrė: “Mūsų bičiulis Lozorius užmigo, bet aš eisiu jo pažadinti”. 12Mokiniai atsiliepė: “Viešpatie, jeigu užmigo, pasveiks”. 13Jėzus kalbėjo apie jo mirtį, o jie manė, kad jis kalbėjęs apie poilsio miegą. 14Pagaliau Jėzus atvirai jiems pasakė: “Lozorius mirė. 15Bet aš džiaugiuosi, kad ten nebuvau, – dėl jūsų, kad jūs įtikėtumėte. Tad eikime pas jį”. 16Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokiniams: “Eikime ir mes numirti su juo!”

17Atėjęs Jėzus rado Lozorių jau keturias dienas išgulėjusį kapo rūsyje. 18O Betanija buvo arti Jeruzalės – maždaug penkiolikos stadijų atstu. 19Daug žydų buvo atėję pas Mariją ir Mortą paguosti jų dėl brolio mirties. 20Morta, išgirdusi, kad ateina Jėzus, išėjo jo pasitikti. Marija liko namie. 21Morta tarė Jėzui: “Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs. 22Bet ir dabar žinau: ko tik paprašysi Dievą, Dievas tau duos”. 23Jėzus jai pasakė: “Tavo

brolis prisikels!” 24Morta atsiliepė: “Aš žinau, jog jis prisikels paskutinę dieną, mirusiems keliantis”. 25Jėzus jai tarė: “Aš esu prisikėlimas ir gyvenimas.

Kas tiki mane, -

nors ir numirtų, bus gyvas.

26 Ir kiekvienas, kuris gyvena ir

tiki mane,

neragaus mirties per amžius.

Ar tai tiki?”

27Ji atsakė: “Taip, Viešpatie! Aš tikiu, jog tu Mesijas, Dievo Sūnus, kuris turi ateiti į šį pasaulį”.

28Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, slapčiomis jai pranešdama:

“Mokytojas atėjo ir šaukia tave”. 29Išgirdusi ši greitai pakilo ir nuėjo pas jį. 30O Jėzus dar nebuvo įžengęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur jį pasitiko Morta. 31Kai žydai, buvę su Marija namuose ir ją guodę, pamatė ją skubiai keliantis ir išeinant, jie nusekė paskui, manydami, kad ji einanti pas kapą išsiverkti. 32O Marija, atėjusi ten, kur buvo Jėzus, ir jį pamačiusi, puolė jam po kojų, sakydama: “Viešpatie, jei būtum čia buvęs, mano brolis nebūtų miręs”. 33Pamatęs ją verkiančią ir kartu atėjusius žydus verkiančius, Jėzus labai susigraudino ir susijaudinęs 34paklausė: “Kur jį

palaidojote?” Jie atsakė: “Viešpatie, eik ir pažiūrėk”. 35Jėzus pravirko. 36Tada žydai ėmė kalbėti: “Štai kaip jis jį mylėjo!” 37O kiti sakė: “Argi tas, kuris atvėrė neregiiui akis, negalėjo padaryti, kad šitas nemirtų?”

38Ir vėl susigraudinęs Jėzus atėjo pas kapą. Tai buvo ola, užrista akmeniu. 39Jėzus tarė: “Nuriskite akmenį!” Mirusiojo sesuo Morta įspėjo: “Viešpatie, jau dvokia. Jau keturios dienos, kaip jis miręs”. 40Jėzus jai tarė: “Argi nesakiau: jei tikėsi, pamatysi Dievo šlovę?!” 41Jie nurito akmenį. Jėzus pakėlė akis aukštyn ir prabilo:

“Tėve, dėkoju tau,

kad mane išklausei.

42 Aš žinojau, kad visuomet mane

išklausai.

Tačiau tai sakau dėl čia esančiųjų,

kad jie įtikėtų, jog tu esi

mane

siuntęs”.

43Tai pasakęs, jis galingu balsu sušuko: “Lozoriau, išeik!” 44Ir numirėlis išėjo iš kapo. Jo

rankos ir kojos dar buvo suvystytos aprišalais, o veidas apvyniotas drobule. Jėzus jiems įsakė: „Atraišiuokite jį ir leiskite jam eiti“.

Nusprendžiama Jėzų nužudyti 45Daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matė, ką Jėzus padarė, įtikėjo jį. 46Bet kai kurie nuėjo pas fariziejus ir pranešė jiems, ką Jėzus padaręs. 47Tuomet aukštieji kunigai ir fariziejai sušaukė teismo tarybą ir svarstė: „Ką darysime? Šitas žmogus daro daug stebuklų. 48Jei taip jį paliksime, visi įtikės jį; ateis romėnai ir sunaikins šventąją vietą bei mūsų tautą“. 49Vienas iš jų – Kajafas, tais metais vyriausiasis kunigas – jiems tarė: „Jūs nieko neišmanote 50ir nepagalvojate, jog jums geriau, kad vienas žmogus mirtų už tautą, o ne visa tauta žūtų“. 51Jis tai pasakė ne iš savęs, bet, būdamas tų metų vyriausiasis kunigas, pranašavo, jog Jėzui reikės mirti už tautą, 52ir ne tik už tautą, bet tam, kad suburtų į vienybę išsklaidytuosius Dievo vaikus. 53Nuo tos dienos jie buvo tvirtai pasiryžę jį nužudyti.

54Todėl Jėzus daugiau nebevaikščiojo viešai tarp žydų, bet pasitraukė iš ten į vietovę dykumos pakraštyje, į miestelį, vadinamą Efraimu. Ten jis ir apsistojo kartu su mokiniais.

PASKUTINĖS VELYKOS [\[viršu \]](#)

Artinasi Velykų iškilmės 55Artinosi žydų Velykos. Daug žmonių iš viso krašto prieš Velykas traukė į Jeruzalę apsivalyti. 56Jie ieškojo Jėzaus ir, stoviniuodami šventykloje, kalbėjosi: „Kaip jūs manote? Nejaugi jis nebeateis į iškilmes?!“ 57Mat aukštieji kunigai ir fariziejai išleido įsakymą, kad žinantys praneštų, kur jis esąs, idant būtų galima jį suimti.

12Vaišės Betanijoje [Mt 26,6-13; Mk 14,3-9] 1Šešioms dienoms belikus iki Velykų, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lozorius. 2Ten buvo jam iškeltos vaišės. Morta tarnavo, o Lozorius kartu su svečiais vaišinosi prie stalo. 3Paėmusi svarą brangių tepalų iš gyno nardo, Marija patepė Jėzui kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namai pakvipo tepalais. 4Vienas iš jo mokinių, Judas Iskarijotas, kuris turėjo jį išduoti, pasakė: 5„Kodėl to tepalo neparduoda už tris šimtus denarų ir pinigų neatiduoda vargšams?!“ 6Jis taip sakė ne kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad pats buvo vagis ir, turėdamas rankose kasą, grobstė įplaukas. 7O Jėzus tarė: „Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai. 8Vargšų jūs visada turite su savimi, o mane ne visuomet turėsite“.

Liaudis ieško Jėzaus 9Daug žydų sužinojo jį tenai esant ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet taip pat pamatyti Lozorius, kurį jis prikėlė iš numirusių. 10Aukštieji kunigai dabar nusprendė nužudyti ir Lozorių, 11nes daugybė žydų per jį atsitraukė nuo jų ir įtikėjo Jėzų.

Mesijo įžengimas į Jeruzalę 12Rytojaus dieną gausiai susirinkusi į šventes minia sužinojo, kad Jėzus ateinąs į Jeruzalę. 13Žmonės pasiėmė palmių šakų ir išėjo jo pasitikti, garsiai šaukdami:

„Osana!

Garbė tam, kuris ateina

Viešpaties vardu -

Izraelio Karaliui!”

14Jėzus, gavęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta:

15 Nebijok, Siono kalno dukra:

štai atvyksta tavo karalius,

jis joja ant asilaičio!

16Iš pradžių mokiniai šito nesuprato, bet kai Jėzus buvo pašlovintas, atsiminė, kad tai buvo

apie jį parašyta ir jie buvo jam tai padarę. 17Taigi dabar liudijo apie jį minia, buvusi su juo, kai jis pašaukė Lozorių iš kapo ir prikėlė iš numirusių. 18Žmonės todėl ir išėjo jo pasitikti, kad buvo girdėję jį padarius tą ženklą. 19O fariziejai kalbėjo vieni kitiems: “Žiūrėkite, jūs nieko negalite padaryti. Štai visas pasaulis eina paskui jį!”

Jėzus apie savo kančią ir išaukštinimą 20Tarp atėjusių per šventes Dievo pagarbinti buvo ir graikų. 21Jie kreipėsi į Pilypą, kilusį iš Galilėjos miesto Betsaidos, prašydami: “Gerbiamasis, mes norėtume pamatyti Jėzų!” 22Pilypas nuėjo ir pasakė Andriejui, paskui jie abu – Andriejus ir Pilypas – atėję pranešė Jėzui. 23O Jėzus jiems tarė:
“Atėjo valanda,

kad būtų pašlovintas

Žmogaus

Sūnus.

24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

jei kviečių grūdąs

nekris į žemę ir neapmirs,

jis pasiliks vienas,

o jei apmirs, jis duos gausių vaisių.

25 Kas myli savo gyvybę, ją pražudys,

o kas nekenčia savo gyvybės

šiam pasaulyje,

išsaugos ją amžinajam gyvenimui.

26 Kas nori man tarnauti, tegul

seka paskui mane:

kur aš esu, ten bus ir mano tarnas.

Kas man tarnaus,

tą pagerbs mano Tėvas.

27 Dabar mano siela sukrėsta.

Ir ką aš pasakysiu:

‘Tėve, gelbėk mane nuo šios

valandos!’?

Bet juk tam aš ir atėjau į

šią

valandą.

28 Tėve, pašlovink savo vardą!”

Tuomet iš dangaus ataidėjo balsas: “Aš jį pašlovinau ir dar pašlovinsiu!” 29 Aplink stovinti minia, tai išgirdus, sakė griaustinį sugriaudus. Kai kurie tvirtino: “Angelas jam kalbėjo”. 30 O Jėzus atsakė: “Ne dėl manęs, o dėl jūsų pasigirdo tas balsas.

31 Dabar teisiamas šitas pasaulis.

Dabar šio pasaulio kunigaikštis

bus išmestas laukan.

32 O aš,

kai būsiu pakeltas nuo žemės,

visus patrauksiu prie savęs”.

33 Jis tai pasakė nurodydamas, kokia mirtimi jam reikės mirti.

34 O žmonės jam sakė: “Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Mesijas pasiliks per amžius. Kodėl tu sakai, kad Žmogaus Sūnus turės būti iškeltas aukštyje? Kas gi tas Žmogaus Sūnus?” 35 Jėzus atsakė:

“Jau nebeilgai šviesa bus tarp jūsų.

Vaikščiokite, kol turite šviesą,

kad neužklyptų jūsų tamsa. Kas

vaikščioja tamsoje,

tas nežino, kur eina.

36 Kol turite šviesą, tikėkite ją,

kad taptumėte šviesos vaikais”.

Tai pasakęs, Jėzus pasišalino ir pasislėpė nuo jų.

Pasiuntinybės apžvalga 37 Nors Jėzus jų akivaizdoje padarė tiek daug ženklų, tačiau jie juo netikėjo. 38 Išsipildė pranašo Izaijo žodžiai: Viešpatie, kas patikėjo mūsų skelbimu, ir kam buvo apreikšta Viešpaties rankos galybė? 39 Jie neįstengė tikėti, nes, anot Izaijo: 40 Jis apakino jiems akis ir sukietino širdį, kad nematytų akimis ir nesuvoktų širdimi, – kad neatsiverstų ir aš jų nepagydyčiau. 41 Izaijas tai pasakė, nes regėjo jo šlovę ir kalbėjo apie jį.

42Vis dėlto įtikėjo Jėzų net daugelis iš vyresnybės, tačiau dėl fariziejų viešai jo neišpažino, kad nebūtų pašalinti iš sinagogos. 43Deja, žmonių pagarbą jie brangino labiau už Dievo garbę.

44O Jėzus garsiai šaukė:

“Kas mane tiki, tiki ne mane,

bet tą, kuris mane siuntė.

45 Ir kas mane mato,

mato tą, kuris mane siuntė.

46 Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa,

kad visi, kurie mane tiki,

neliktų patamsyje.

47 Kas klausys mano žodžių,

bet jų nesilaikys,

to aš neteisiu, nes atėjau

ne teisti pasaulio, bet gelbėti.

48 Kas mane niekina ir mano

žodžių nepriima,

tas jau turi savo teisėją:

pats žodis, kurį aš kalbėjau,

nuteis jį paskutiniąją dieną.

49 Aš juk kalbėjau ne iš savęs, -

Tėvas, kuris mane siuntė,

davė

man priesaką,

ką aš turiu sakyti, ką skelbti.

50 Ir dar aš žinau,

kad jo priesakas – tai amžinasis

gyvenimas.

Tad ką aš kalbu,

skelbiu taip, kaip Tėvas man

yra sakęs”.

Paskutinė vakarienė

13Jėzus plauna mokiniams kojas 1Tai buvo prieš Velykų šventes. Jėzus, žinodamas, jog atėjo valanda jam iš šio pasaulio keliauti pas Tėvą, ir mylėdamas savuosius pasaulyje, parodė jiems savo meilę iki galo.

2Vakarieniaujant, kai velnias jau buvo įkvėpęs Simono Iskarijoto sūnaus Judo širdin sumanyimą išduoti jį, 3žinodamas, kad Tėvas yra visa atidavęs į jo rankas, kad jis išėjęs iš Dievo ir einąs pas Dievą, 4Jėzus pakyla nuo stalo, nusivelka viršutinius drabužius ir persijuosia rankšluosčiu. 5Paskui įsipila vandens į praustuvą ir ima mazgoti mokiniams kojas bei šluostyti jas rankšluosčiu, kuriuo buvo persijuosęs.

6Taip jis prieina prie Simono Petro. Šis jam sako: “Viešpatie, neįmanoma, kad tu mazgosi man kojas!”

7Jėzus jam atsakė: “Tu dabar nesupranti, ką aš darau, bet vėliau suprasi”. 8Petras atsiliepė:

“Tu nemazgosi man kojų per amžius!” Jėzus jam sako: “Jei tavęs nenumazgosiu, neturėsi dalies su manimi”. 9Tada Simonas Petras sušuko: “Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas, ir galvą!” 10Jėzus į tai atsakė: “Kas išsimaudęs, tam nėra reikalo praustis, nebent kojas nusimazgoti, nes jis visas švarus. Ir jūs esate švarūs, deja, ne visi”. 11Jis mat žinojo apie savo išdavėją ir todėl pasakė: “Jūs ne visi švarūs”.

12Numazgojęs mokiniams kojas, jis užsivilko drabužius ir, sugrįžęs prie stalo, paklausė: “Ar suprantate, ką jums padariau? 13Jūs vadinate mane ‘Mokytoju’ ir ‘Viešpačiu’ ir gerai sakote, nes aš toks ir esu. 14Jei tad aš – Viešpats ir Mokytojas – numazgojau jums kojas, tai ir jūs turite vieni kitiems kojas mazgoti. 15Aš jums daviau pavyzdį, kad ir jūs darytumėte, kaip aš jums dariau.

16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

tarnas ne didesnis už savo

šeimininką

ir pasiuntinys ne didesnis

už

savo siuntėją.

17Jeigu tai suprantate būsite palaiminti, taip elgdamiesi. 18Deja, tai sakau ne apie visus jus. Aš žinau, ką esu išsirinkęs, bet turi išsipildyti Rašto žodžiai: Tas, kuris valgė mano duoną, taikėsi mane sutrypti.

19 Sakau jums jau dabar,

prieš įvykstant,

kad įvykus tikėtumėte, jog Aš Esu.

20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas priima mano pasiuntinį,

tas priima mane,

o kas mane priima,

priima tą,

kuris mane yra siuntęs”.

Įspėjimas apie išdavystę 21 Tai pasakęs, Jėzus labai susijaudino ir tarė: “Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: vienas iš jūsų išduos mane!” 22 Mokiniai ėmė žvalgytis į kits kitą spėliodami, kurį jis turįs omenyje. 23 Vienas mokinyš, kurį Jėzus mylėjo, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės. 24 Simonas Petras pamojo jam ir pašnibždėjo: “Sužinok, apie kurį jis kalba”. 25 Šisai, pasilenkęs prie Jėzaus krūtinės, paklausė: “Kas jis, Viešpatie?” 26 Jėzus atsiliepė: “Tai tas, kuriam padažęs paduosiu kąsnį”. Ir, pamirkęs kąsnį dubenyje, jis padavė Judui, Simono Iskarijoto sūnui. 27 Kai šis nurijo kąsnį, įėjo į jį šėtonas. O Jėzus jam sako: “Ką darai, daryk greičiau!” 28 Nė vienas iš sėdinčių už stalo nesuprato, kodėl jis taip pasakė. 29 Kadangi Judo žinioje buvo kasa, kai kurie pamanė, jog Jėzus jam įsakęs: “Nupirk, ko mums reikia šventėms” ar liepęs ką duoti vargšams. 30 Tad anas, nurijęs kąsnį, tuojau išėjo. Buvo naktis. 31 Jam pasišalinus, Jėzus prabilo:

“Dabar Žmogaus Sūnus pašlovintas,

ir Dievas pašlovintas per jį.

32 O jeigu Dievas pašlovintas per jį,

tai Dievas pašlovins jį pas save, -

bematant jį pašlovins”.

Atsisveikinimo kalbos

33 “Vaikeliai,

aš jau nebeilgai būsiu su jumis.

Jūs ieškosite manęs,

bet sakau jums tą patį, ką

esu žydams pasakęs:

kur aš išeinu, jūs negalite eiti...

34 Aš jums duodu naują įsakymą,

kad jūs vienas kitą mylėtumėte:

kaip aš jus mylėjau,

kad ir jūs taip mylėtumėte

vienas kitą!

35 Iš to visi pažins,

kad esate mano mokiniai,

jei mylėsite vieni kitus”.

36 Simonas Petras jį paklausė: “Kur eini, Viešpatie?” Jėzus atsakė: “Kur aš einu, tu dabar negali manęs palydėti, bet vėliau palydėsi”. 37 Petras vėl klausė: “Viešpatie, kodėl gi negaliu dabar tavęs lydėti? Aš ir gyvybę už tave guldysiu!” 38 Jėzus atsakė: “Tu guldysi už mane gyvybę? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: dar gaidžiams nepragydas, tu tris kartus manęs išsiginsi!”

14 1“Tegul neišsigąsta jūsų širdys! Tikite Dievą – tikėkite ir mane!

2 Mano Tėvo namuose daug

buveinių.

Jeigu taip nebūtų, argi būčiau

pasakęs:

‘Einu jums vietos paruošti!’?

3 Kai nuėjęs paruošiu,

vėl sugrįšiu ir jus pas save

pasiimsiu,

kad jūs būtumėte ten, kur ir aš.

4 Kur aš einu, jūs žinote kelią”.

5 Tomas jam sako: “Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini, tai kaipgi žinosime kelią?” 6 Jėzus jam sako:

“Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas.

Niekas nenueina pas Tėvą

kitaip, kaip tik per mane.

7 Jeigu pažinote mane,

tai pažinsite ir mano Tėvą.

Jau dabar jį pažįstate ir esate matę”.

8Pilypas jam sako: “Viešpatie, parodyk Tėvą, ir bus mums gana”. 9Jėzus taria: “Jau tiek laiko esu su jumis, ir tu, Pilypai, vis dar manęs nepažįsti!

Kas yra matęs mane,

yra

matęs Tėvą!

Tad kaip tu gali sakyti:

‘Parodyk mums Tėvą’?

10 Nejau tu netiki,

kad aš esu Tėve ir Tėvas

yra

manyje?!

Žodžius, kuriuos jums kalbu,

ne iš savęs kalbu.

Manyje esantis Tėvas daro

savuosius darbus.

11 Tikėkite manimi,

kad aš esu Tėve ir Tėvas manyje.

Tikėkite bent dėl pačių darbų!

12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

kas mane tiki, darys darbus,

kuriuos aš darau,

ir dar už juos didesnius,

nes aš keliauju pas Tėvą.

13 Ir ko tik prašysite dėl mano vardo,
aš padarysiu,
kad Tėvas būtų pašlovintas Sūnuje.

14 Ko tik prašysite manęs dėl
mano vardo,
aš padarysiu.

15 Jei mane mylite, -
jūs laikysitės mano įsakymų;

16 aš paprašysiu Tėvą,
ir jis duos jums kitą Globėją,
kuris liktų su jumis per amžius, -

17 Tiesos Dvasią,
kurios pasaulis neįstengia priimti,
nes jos nemato ir nepažįsta.

O jūs ją pažįstate,
nes ji yra pas jus ir bus jumyse.

18 Nepaliksiu jūsų našlaičiais -
ateisiu pas jus.

19 Dar valandėlė, ir pasaulis manęs
nebematys.

O jūs mane matysite,
nes aš gyvenu ir jūs gyvensite.

20 Tai dienai atėjus, jūs suprasite,
kad aš esu savo Tėve,

ir jūs manyje, ir aš jumyse.

21 Kas pripažįsta mano įsakymus ir jų

laikosi,

tas tikrai mane myli.

O kas mane myli,

tą

mylės mano Tėvas,

ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu”.

22Judas – ne anas Iskarijotas – paklausė: “Viešpatie, kas atsitiko, jog ketini apsireikšti mums, o ne pasauliui? 23Jėzus jam atsakė:

“Jei kas mane myli, laikysis

mano

žodžio,

ir mano Tėvas jį mylės;

mes pas jį ateisime ir

apsigyvensime.

24 Kas manęs nemyli, mano

žodžių nelaiko.

O žodis, kurį girdite, ne mano,

bet Tėvo, kuris yra mane siuntęs.

25 Aš jums tai pasakiau,

būdamas

pas jus,

26 o Globėjas – Šventoji Dvasia,

kurį mano vardu Tėvas atsiųs, -

jis išmokys jus visko ir

viską

primins,

ką esu jums pasakęs.

27 Aš jums palieku ramybę,

duodu jums savo ramybę.

Ne taip aš ją duodu,

kaip

duoda pasaulis.

Tenebūgštauja jūsų širdys ir

teneliūdi!

28 Jūs girdėjote,

kaip aš

pasakiau:

aš išeiliauju ir vėl grįšiu pas jus!

Jei mylėtumėte mane, džiaugtumėtės,

kad aš keliauju pas Tėvą,

nes Tėvas už mane aukštesnis.

29 Ir dabar, prieš įvykstant,

jums

pasakiau,

kad tikėtumėte, kada tai bus įvykę.

30 Jau nebedaug su jumis kalbėsiu,

nes ateina šio pasaulio kunigaikštis.

Nors jis neturi man galios,

31 bet pasaulis privalo pažinti,
jog aš myliu Tėvą ir taip darau,
kaip jis yra man įsakęs. -

Kelkitės, eikime iš čia!”

15 Vynmedis ir šakelės

1”Aš esu tikrasis vynmedis,

o mano Tėvas – vynininkas.

2 Kiekvieną mano šakelę,

neduodančią vaisiaus,

jis išpjauja,

o kiekvieną vaisingą šakelę apvalo,

kad ji duotų dar daugiau vaisių.

3 Jūs jau esate švarūs

dėl žodžio, kurį jums kalbėjau.

4 Pasilikite manyje,

tai ir aš jumyse pasiliksiu.

Kaip šakelė

negali duoti vaisiaus pati iš savęs,

nepasilikdama vynmedyje,

taip ir jūs bevaisiai,

nepasilikdami manyje.

5 Aš esu vynmedis, o jūs šakelės.

Kas pasilieka manyje ir aš jame,

tas duoda daug vaisių;

nuo manęs atsiskyrę,

jūs negalite nieko nuveikti.

6 Kas nepasiliks manyje,

bus išmestas laukan

ir sudžius kaip šakelė.

Paskui surinks šakeles,

įmes į ugnį, ir jos sudegs.

7 Jei pasiliksite manyje

ir mano žodžiai pasiliks jumyse, -

jūs prašysite, ko tik norėsite,

ir bus jums suteikta.

8 Tuo bus pašlovintas mano Tėvas,

kad jūs duosite gausių vaisių

ir būsite mano mokiniai.

9 Kaip mane Tėvas mylėjo,

taip ir aš jus mylėjau.

Pasilikite mano meilėje!

10 Jei laikysitės mano įsakymų,

pasiliksite mano meilėje,

kaip aš kad vykdaui savo Tėvo

įsakymus

ir pasilieku jo meilėje.

11 Aš jums tai kalbėjau,

kad jumyse būtų manasis

džiaugsmas

ir kad jūsu džiaugsmui nieko
netrūktų.

12 Tai mano įsakymas,
kad vienas kitą mylėtumėte,
kaip aš jus mylėjau.

13 Nėra didesnės meilės,
kaip gyvybę už draugus atiduoti.

14 Jūs būsite mano draugai,
jei darysite, ką jums įsakau.

15 Jau nebevadinu jūsų tarnais,
nes tarnas nežino,
ką veikia jo šeimininkas.

Jūs aš draugais vadinu,
nes jums viską paskelbiau,
ką buvau iš savo Tėvo girdėjęs.

16 Ne jūs mane išsirinkote,
bet aš jus išsirinkau ir paskyriau,
kad eitumėte, duotumėte vaisių
ir jūsų vaisiai išliktų, -

kad ko tik prašytumėte Tėvą
mano vardu,
jis visa jums duotų.

17 Aš jums tai įsakau:
vienam kitą mylėti!”

Pasaulio priešiškumas

18 “Jei pasaulis jūsų nekenčia,

tai žinokite – jis manęs nekentė

pirmiau negu jūsų.

19 Jei jūs būtumėte pasaulio,

jis mylėtų jus kaip savuosius.

Kadangi jūs – ne pasaulio,

bet aš jus iš pasaulio išskyriau,

todėl jis jūsų nekenčia.

20 Atsiminkite mano žodžius,

kuriuos esu jums pasakęs:

‘Tarnas ne didesnis už šeimininką!’

Jei persekiojo mane,

tai ir jus persekios;

jeigu laikėsi mano žodžio,

laikysis ir jūsų.

21 Ir visa tai jums darys dėl manęs,

nes jie nepažįsta to,

kuris

yra mane siuntęs.

22 Jei nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs,

jiems kaltės nebūtų.

O dabar jie neturi kuo pateisinti

savo nuodėmės.

23 Kas manęs nekenčia,

nekenčia ir mano Tėvo.

24 Jeigu nebūčiau tarp jų daręs darbų,

kurių niekas kitas nėra daręs,

jiems kaltės nebūtų.

O dabar jie matė,

ir vis tiek nekenčia ir manęs, ir

mano Tėvo.

25 Turėjo išsipildyti

užrašytas Įstatyme žodis:

Jie manęs nekentė be priežasties.

26 Kai ateis Globėjas,

kurį jums atsiųsiu nuo Tėvo, -

Tiesos Dvasia, kuri eina iš Tėvo, -

jis toliau liudys apie mane.

27 Ir jūs liudysite,

nes nuo pradžios su manimi

esate

buvę”.

16

“Aš 1jums tai paskelbiau, kad nepasipiktintumėte.

2 Jie šalins jus iš sinagogų,

ir netgi ateis valanda,

kada jūsų žudikai tarsis atlieką

šventą pareigą Dievui.

3 Jie tai darys,

nes nei Tėvo, nei manęs nepažįsta.

4 Aš jums visa šita kalbėjau,
kad, jų siautėjimo metui atėjus,
atsimintumėte, jog buvau
jus

išpėjęs”.

Šventosios Dvasios atsiuntimas

“Aš jums to nesakiau iš pradžių,

nes buvau su jumis.

5 Dabar išeisiu pas tą,
kuris mane yra siuntęs,
ir niekas iš jūsų neklausia:

‘Kur tu eini?’

6 Kadangi jums tai pasakiau,
liūdesys jūsų širdis užliejo.

7 Bet sakau jums gryną tiesą:
jums geriau, kad aš iškeliauju,
nes jei neiškeliausiu,
pas jus neateis Globėjas.

O nukeliavęs aš jį jums atsiųsiu.

8 Jis ateis ir parodys pasauliui,
kaip jis klysta
dėl nuodėmės, dėl teisybės,
dėl

teismo.

9 Dėl nuodėmės, -

kad netiki manimi.

10 Dėl teisybės, -

kad aš pas Tėvą einu,
o jūs manęs daugiau neberegėsit.

11 Dėl teismo, -

kad šio pasaulio kunigaikštis
jau pasmerktas.

12 Dar daugel jums turėčiau kalbėti,
bet dabar jūs negalite pakelti.

13 Kai ateis toji Tiesos Dvasia,
jūs ji ves į tiesos pilnatvę.

Ji nekalbės iš savęs,
bet skelbs, ką bus išgirdusi,
ir praneš, kas turi įvykti.

14 Ji pašlovins mane,
nes ims iš to, kas mano,
ir jums tai paskelbs.

15 Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano,
todėl aš pasakiau,
kad ji ims iš to, kas mano,

ir jums tai paskelbs”.

16 “Prabėgs valandėlė – ir manęs
neregėsit,

ir dar valandėlė -

ir vėl mane pamatysit”.

17Tada kai kurie mokiniai ėmė vienas kitą klausinėti: “Ką reiškia jo pasakyti žodžiai: ‘Prabėgs valandėlė – ir manęs neregėsit, ir dar valandėlė – ir vėl mane pamatysit’? ir: ‘Aš einu pas Tėvą’?” 18Tad jie klausinėjo: “Ką reiškia ‘valandėlė’? Mums neaišku, ką jis kalba”.

19Pamatęs, kad jie norėjo jį klausti, Jėzus tarė: “Klausinėjate vieni kitus, ką reiškia žodžiai: ‘Prabėgs valandėlė – ir manęs neregėsit, ir dar valandėlė – ir vėl mane pamatysit’?”

20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

jūs verksite ir vaitosite,

o pasaulis džiūgaus.

Jūs liūdėsite,

bet jūsų liūdesys pavirs džiaugsmu.

21 Gimdydama moteris būna prislėgta,

nes atėjo jos valanda,

bet, kūdikiui gimus,

ji kančią užmiršta iš džiaugsmo,

kad gimė pasauliui žmogus.

22 Taip ir jūs dabar nusiminę,

bet aš jus vėl pamatysiu;

tada jūsų širdys džiūgaus,

ir jūsų džiaugsmo niekas iš

jūsų

nebeatims.

23 Tą dieną jūs mane nieko

neklausinėsite.

Iš tiesų, iš tiesų sakau jums:

ko tik prašysite Tėvą,

duos tai jums dėl manęs.

24 Iki šiol jūs nieko neprašėte

mano

vardu.

Prašykite ir gausite,

kad jūsų džiaugsmui nieko

netrūktų.

25 Aš jums vis kalbėjau palyginimais,

bet ateis valanda,

kada be palyginimų imsiu kalbėti

ir atvirai apie Tėvą jums skelbsiu.

26 Tą dieną jūs prašysite mano vardu,

ir aš net nesakau,

kad aš prašysiu Tėvą už jus, -

27 juk patsai Tėvas jus myli,

nes jūs mane pamilote ir

įtikėjote,

jog aš esu iš Dievo atėjęs.

28 Išėjau iš Tėvo

ir atėjau į pasaulį.

Vėl palieku pasaulį

ir grįžtu pas Tėvą”.

29Jo mokiniai tarė: “Štai dabar tu aiškiai kalbi ir nebesakai jokių palyginimų. 30Mes dabar matome, kad tu viską žinai ir nereikia tave klausinėti. Todėl mes ir tikime, kad tu esi išėjęs iš Dievo”. 31Jėzus jiems atsakė:

“Pagaliau tikite?

32 Štai ateina valanda,

ir net

yra atėjusi, -

kai jūs išsisklaidysite kas sau

ir paliksite mane vieną.

Tačiau aš ne vienas,

nes su manimi yra Tėvas.

33 Aš jums tai kalbėjau,

kad manyje atrastumėte ramybę.

Pasaulyje jūsų priespauda laukia,

bet jūs būkite drąsūs:

aš nugalėjau pasaulį!”

17Kristaus – Auksčiausiojo Kunigo – malda 1Tai pasakęs, Jėzus pakėlė akis į dangų ir prabilo:

“Tėve, atėjo valanda!

Pašlovink savo Sūnų,

kad ir Sūnus pašlovintų tave

2 ir – tavo duota galia į

visus

žmones -

teiktų amžinąjį gyvenimą

visiems, kuriuos jam esi atidavęs.

3 O amžinasis gyvenimas -

tai pažinti tave,

vienintelį tikrąjį Dievą,

ir tavo siųstąjį Jėzų – Mesiją.

4 Aš tave pašlovinau žemėje,
atlikdamas darbą,
kurį buvai man davęs nuveikti.

5 Dabar tu, Tėve, pašlovink
mane

pas save
ta šlove, kurią esu pas tave turėjęs
dar prieš atsirandant pasauliui.

6 Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms,
kuriuos man davei iš pasaulio.

Jie buvo tavo,
o tu juos atidavei man,
ir jie laikėsi tavojo žodžio.

7 Dabar jie suprato,
jog visa, ką man esi davęs,
iš tavęs kyla.

8 Tavo man patikėtus žodžius
aš perdaviau jiems,
o jie priėmė juos ir tikrai pažino,
kad esu iš tavęs išėjęs;
įtikėjo, kad esi mane siuntęs.

9 Aš meldžiu už juos.

Ne už pasaulį meldžiu,
bet už tavo man pavestuosius.

Jie juk yra tavieji!

10 Ir visa, kas mano, yra tavo,

o kas tavo – tai mano,

ir aš pašlovintas juose.

11 Aš jau nebe pasaulyje...

Jie dar pasaulyje,

o aš grįžtu pas tave.

Šventasis Tėve,

išlaikyk ištikimus savo vardui

visus, kuriuos esi man pavedęs,

kad jie būtų viena kaip ir mes.

12 Kol buvau su jais -

tavo man pavestaisiais, -

aš išlaikiau juos ištikimus

tavo

vardui;

išsaugojau juos,

ir nė vienas iš jų nepražuvo,

išskyrus pražūties sūnų, -

taip išsipildė Raštas.

13 Dabar aš einu pas tave

ir tai kalbu pasaulyje,

kad jie turėtų savyje

manojo džiaugsmo pilnatvę.

14 Aš jiems perdaviau tavo žodį,
bet pasaulis jų nekentė,
nes jie ne iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.

15 Aš neprašau,
kad juos paimtum iš pasaulio,
bet kad apsaugotum juos nuo
piktojo.

16 Jie nėra iš pasaulio,
kaip ir aš ne iš pasaulio.

17 Pašventink juos tiesa!
Tavo žodis yra tiesa.

18 Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį,
taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį.

19 Dėl jų aš pašventinu save,
kad ir jie būtų pašventinti tiesa.

20 Ne tik už juos aš meldžiu,
bet ir už tuos,

kurie per jų žodį mane įtikės:

21 tegul visi bus viena!

Kaip tu, Tėve, manyje ir aš tavyje,
tegul ir jie bus viena mumyse,
kad pasaulis įtikėtų,
jog tu esi mane siuntęs.

22 Ir tą šlovę, kurią esi man suteikęs,

aš perdaviau jiems,

kad jie būtų viena,

kaip

mes esame viena:

23 aš juose ir tu manyje,

kad jie pasiektų tobulą vienybę

ir pasaulis pažintų,

jog tu esi mane siuntęs

ir juos myli taip, kaip mane mylėjai.

24 Tėve, aš noriu, kad tavo

man

pavestieji

būtų su manim ten, kur ir aš;

kad jie pamatytų mano šlovę, kurią

esi man suteikęs,

nes pamilai mane prieš

pasaulio įkūrimą.

25 Teisingasis Tėve,

pasaulis tavęs nepažino,

o aš tave pažinau.

Ir šitie pažino, jog tu mane

atsiuntei.

26 Aš pagarsinau tavo vardą

ir dar garsinsiu, kad meilė,

kuria mane pamilai,

būtų juose ir aš būčiau juose”.

Kančios istorija

18Jėzaus suėmimas [Mt 26,47-56; Mk 14,43-52; Lk 22,47-53] 1Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mokiniiais nuėjo anapus Kedrono upelio, kur buvo sodas. Jis ir mokiniai įžengė į sodą. 2Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten susiedavo su savo mokiniiais. 3Taigi Judas, gavęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnus, atėjo ten su žibintais, deglais ir ginklais. 4Jėzus, žinodamas visa, kas jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė: “Ko ieškote?” 5Jie atsakė “Jėzaus Nazariečio!” Jėzus tarė: “Tai aš”. Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų. 6Kai tik Jėzus ištarė: “Tai aš”, jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės. 7O jis vėl juos klausė: “Ko ieškote?” Jie atsakė: “Jėzaus Nazariečio”. 8Jėzus atsiliepė: “Jau sakiau jums, kad tai aš. Jei manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti”. 9Taip turėjo išsipildyti jo pasakytieji žodžiai: “Iš tavo man pavestųjų nepražudžiau nė vieno”. 10Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė ją, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. 11Bet Jėzus sudraudė Petrą: “Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?”

Pas Aną ir Kajafą [Mt 26,57-75; Mk 14,53-72; Lk 22,54-71] 12Būrys, jo vadas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo ir nuvedė pirmiausia pas Aną. 13Mat jis buvo anų metų vyriausiojo kunigo Kajafo uošvis. 14Tai tas pats Kajafas, kuris buvo žydams pataręs: “Verčiau tegu vienas žmogus numiršta už tautą”. 15Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokiny. Tas mokiny buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu ir įėjo paskui Jėzų į vyriausiojo kunigo kiemą. 16Petras liko stovėti lauke prie vartų. Tuomet anas mokiny, kuris buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu, išėjo laukan, pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Petrą vidun. 17Tarnaitė durininkė ir sako Petru: “Ar tik ir tu nebūsi vienas iš to žmogaus mokinių?” Šis atsakė: “O, ne!” 18Ten stoviniavo samdiniai ir tarnai, dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi. Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šildėsi.

19Vyriausiasis kunigas ėmė klausinėti Jėzų apie jo mokinius bei mokslą. 20Jėzus jam atsakė: “Aš viešai kalbėjau pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogose ir šventykloje, kur susirenka visi žydai, ir nieko nesu kalbėjęs slapčia. 21Kam tad mane klausinėji? Teiraukis tų, kurie girdėjo, ką esu kalbėjęs. Jie žino, ką esu jiems sakęs”. 22Jam tai pasakius, vienas iš ten buvusių tarnų smogė Jėzui per veidą, tardamas: “Šitaip tu atsakai vyriausiajam kunigui?!” 23Jėzus jam tarė: “Jei pasakiau netiesą, įrodyk, kad tai netiesa, o jei tiesą, – kam mane muši?” 24Tuomet Anas pasiuntė jį surišą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

25Simonas Petras tebestovėjo ir šildėsi. Aplinkiniai paklausė jį: “Ar tik nebūsi vienas iš jo mokinių?” Tas išsigynė: “Ne, ne!” 26Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, giminaitis to, kuriam Petras nukirto ausį, pasakė: “Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su juo?” 27Petras ir vėl išsigynė, ir tuojau pragydo gaidys.

Pas Pilotą [Mt 27,1-14; Mk 15,1-5; Lk 23,1-7] 28Iš Kajafo rūmų jie nusivedė Jėzų į pretorijų. Buvo ankstyvas rytas. Jie patys nėjo vidun į pretorijų, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlių. 29Todėl Pilotas išėjo laukan pas juos ir paklausė: “Kuo jūs kaltinate šitą žmogų?” 30Jie atsakė: “Jeigu jis nebūtų piktadarys, mes nebūtume tau jo atvedę”. 31Pilotas tarė: “Imkitės ir teiskite jį pagal savo įstatymą”. Žydai jam atsakė: “Mums nevalia nieko bausti mirtimi”. 32Taip turėjo išsipildyti Jėzaus žodžiai, kuriais jis buvo nurodęs, kokia mirtimi jam reikės mirti.

33Tada Pilotas vėl įžengė į pretorijų ir, pasišaukęs Jėzų, paklausė: “Ar tu esi žydų karalius?”
34Jėzus atsakė: “Ar nuo savęs šito klausi, ar kiti apie mane tau pasakė?” 35Pilotas tarė:
“Bene aš žydas?! Tavoji tauta ir aukštieji kunigai man tave įskundė. Sakyk, ką esi padaręs?”
36Jėzus atsakė: “Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio,
mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia”.
37Tuomet Pilotas jį paklausė: “Vadinasi, tu esi karalius?” Jėzus atsakė. “Taip yra, kaip sakai:
aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir atėjęs į pasaulį, kad liudyčiau tiesą. Kas tik brangina
tiesą, klauso mano balso”. 38Pilotas dar paklausė: “O kas yra tiesa?!” Po šių žodžių jis vėl
išėjo pas žydus ir tarė jiems: “Aš nerandu jame jokios kaltės. 39Yra jūsų paprotys Velykų
proga paleisti vieną suimtąjį. Ar norite, kad paleisčiau jums žydų karalių?” 40Tada jie ėmė
šaukti: “Ne šitą, bet Barabą!” O Barabas buvo plėšikas.

19Patyčios ir nuteisimas [Mt 27,27-31; Mk 15,16-20] 1Tuomet Pilotas ėmė ir nuplakdino
Jėzų. 2Kareiviai, nupynę vainiką iš erškėčių, užspaudė jam ant galvos, apsiautė jį purpurine
skraiste, 3ėjo prie jo ir šaipėsi: “Sveikas, žydų karaliau!” Ir daužė jam per veidą. 4O Pilotas
dar kartą išėjo laukan ir kalbėjo žydams: “Štai išvedu jį jums, kad žinotumėte, jog nerandu
jame jokios kaltės”. 5Taigi Jėzus išėjo laukan su erškėčių vainiku ir purpurine skraiste. Pilotas
tarė: “Štai žmogus!” 6Aukštieji kunigai ir jų tarnai, pamatę jį, ėmė šaukti: “Ant kryžiaus jį, ant
kryžiaus!” Pilotas jiems sako: “Jūs imkite ir patys nukryžiuokite! Aš nerandu jame kaltės”.
7Žydai atsakė: “Mes turime įstatymą, ir pagal įstatymą jis turi mirti, nes laikė save Dievo
Sūnumi”. 8Išgirdęs tuos žodžius, Pilotas dar labiau nusigando. 9Jis vėl nuėjo į pretorijų ir
klausė Jėzų: “Iš kur tu?” Bet Jėzus jam neatsakė. 10Tada Pilotas tarė: “Tu nenori kalbėti su
manimi? Ar nežinai, kad turiu galią tave paleisti ir turiu galią tave nukryžiuoti?!” 11Jėzus
atsakė: “Tu neturėtum man jokios galios, jeigu tau nebūtų jos duota iš aukštybių. Todėl
didesnė nuodėmė tam, kuris mane tau įdavė”. 12Dabar Pilotas ėmė stengtis jį paleisti. Bet
žydai šaukė: “Jei šitą paleidi, nebesi ciesačiaus draugas. Kiekvienas, kas skelbiasi karaliumi,
yra ciesačiaus priešas”.

Nukryžiovimas [Mt 27,31-33; Mk 15,20-27; Lk 23,33-38] 13Tai išgirdęs, Pilotas išsivedė
Jėzų laukan ir atsisėdo į teisėjo krasę vietoje, pavadintoje “Akmeninis grindinys”, hebrajiškai
Gabata. 14Buvo Velykų išvakarės, apie šeštą valandą. Jis tarė žydams: “Štai jūsų karalius!”
15Tie ėmė šaukti: “Šalin, šalin! Ant kryžiaus jį!” Pilotas paklausė: “Nejaugi turiu nukryžiuoti
jūsų karalių?” Aukštieji kunigai atsakė “Mes neturime karaliaus, tikrai ciesačių”. 16Tuomet
Pilotas atidavė jiems jį nukryžiuoti. Taigi jie pasiėmė Jėzų ir išsivedė. 17Nešdamas savo
kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kjukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. 18Tenai jį nukryžiuojo; kartu su
juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. 19Pilotas padarė užrašą ir liepė
prisegti prie kryžiaus. Ten buvo parašyta: “Jėzus Nazaretis, žydų karalius”. 20Šį užrašą
skaitė daugybė žydų, nes vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti miesto, o parašyta
buvo hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai. 21Aukštieji kunigai sakė Pilotui: “Nerašyk: ‘Žydų
karalius’, bet: ‘Šitas skelbėsi: aš esu žydų karalius’” 22Pilotas atkirto: “Ką parašiau, parašiau!”
23Kareiviai, nukryžiuavę Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis –
kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios
ištisai megzta. 24Todėl jie tarėsi: “Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks”.
Taip išsipildė Raštas:
Jie drabužius mano dalijas,

meta dėl mano apdaro burtą.

Šitai kareiviai ir padarė.

Jėzus ir Motina [Mt 27,55-56; Mk 15,40-41; Lk 23,49] 25Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo

motina, jo motinos sesuo, Marija Klopienė ir Marija Magdalietė. 26Pamatęs stovinčius motiną ir mylimąjį mokinį, Jėzus tarė motinai: “Moterie, štai tavo sūnus!” 27Paskui tarė mokiniui: “Štai tavo motina!” Ir nuo tos valandos mokinyš pasiėmė ją pas save.

Jėzaus mirtis [Mt 27,48-50; Mk 15,36-37; Lk 23,46] 28Tada, žinodamas, jog viskas įvykdyta, ir kad išsipildytų Raštas, Jėzus tarė: “Trokštu!”

29Tenai stovėjo indas, pilnas perrūgusio vyno. Jie pakėlė ant yzopo vytelės kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė prie jo lūpų. 30Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: “Atlikta!” Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią.

31Kadangi buvo Prisirengimo diena ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant kryžiaus per šabą, – nes tas šabas buvo didelės šventės diena, – jie prašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti. 32Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas vienam ir antram, kurie buvo su juo nukryžiuoti. 33Priėję prie Jėzaus ir pamatę, kad jis jau miręs, jie nebelaužė jam blauzdų, 34tik vienas kareivis ietimi perdūrė jam šoną, ir tuoju ištekėjo kraujo ir vandens. 35Regėjęs tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakęs tiesą, kad ir jūs tikėtumėte. 36Taip įvyko, kad išsipildytų Raštas: Nė vienas jo kaulas nebus sulaužytas. 37Vėl kitoje vietoje Raštas sako: Jie žiūrės į tą, kurį perdūrė.

Laidotuvės [Mt 27,57-60; Mk 16,42-46; Lk 23,50-54] 38Po to Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokinyš, tik slaptas dėl žydų baimės, paprašė Pilotą leisti nuimti Jėzaus kūną. Pilotas leido. Jis atėjo ir nuėmė kūną. 39Taip pat atvyko ir Nikodemas, kuris pirmiau buvo atėjęs pas Jėzų nakčia. Jis atsigabeno apie šimtą svarų miros ir alavijo mišinio. 40Taigi jie paėmė Jėzaus kūną ir suvyniojo į drobules su kvepalais, kaip reikalavo žydų laidojimo paprotys. 41Toje vietoje, kur buvo nukryžiuotas Jėzus, buvo sodas ir sode naujas kapo rūsys, kuriame dar niekas nebuvo laidotas. 42Ten jie ir paguldė Jėzų, nes buvo žydų Prisirengimo diena, o kapas arti.

KRISTAUS PRISIKĖLIMO DIENA [\[viršu\]](#)

20Tuščias kapas [Mt 28,1-8; Mk 16,1-8; Lk 24,1-11] 1Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdalietė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos. 2Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: “Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo”. 3Petras ir tas kitas mokinyš nuskubėjo prie kapo. 4Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokinyš pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūšį. 5Pasilenkęs jis mato paliktas drobules, tačiau į vidų nėjo. 6Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūšį ir mato paliktas drobules 7ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. 8Tuomet įėjo ir kitas mokinyš, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. 9Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsias prisikelti iš numirusių. 10Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.

Pasirodymas Marijai Magdalietei [Mt 28. 9-10; Mk 16,9-11] 11O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapo vidų 12ir pamatė du angelus baltais drabužiais, sėdinčius – vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje – ten, kur būta Jėzaus kūno. 13Jie paklausė ją: “Moterie, ko verki?” Ji atsakė: “Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo”. 14Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. 15O jis tarė jai: “Moterie, ko verki? Ko ieškai?” Jinai, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: “Gerbiamasis! Jei tamsta jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu”. 16Jėzus jai sako: “Marija!” Ji atsigręžė ir sušuko hebrajiškai: “Rabuni!” (Tai reiškia: “Mokytojai”). 17Jėzus jai tarė: “Nelaikyk manęs! Aš dar nežengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą’”. 18Marija Magdalietė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs.

Pasirodymas mokiniams [Mk 16,14-18; Lk 24,36-49] 19Tos pirmosios savaitės dienos vakare, durims, kur buvo susirinkę mokiniai, dėl žydų baimės esant užrakintoms, atėjo Jėzus,

atsistojo viduryje ir tarė: „Ramybė jums!“

20Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Mokiniai nudžiugo, išvydę Viešpatį. 21O

Jėzus vėl tarė: „Ramybė jums!“

Kaip mane siuntė Tėvas,

taip ir aš jus siunčiu“.

22Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė:

„Imkite Šventąją Dvasią.

23 Kam atleisite nuodėmes,

tiems jos bus atleistos,

o kam sulaikysite, – sulaikytos“.

24Vieno iš dvylikos – Tomo, vadinamo Dvyniu, – nebuvo su jais, kai Jėzus buvo atėjęs.

25Taigi kiti mokiniai jam kalbėjo: „Mes matėme Viešpatį!“ O jis jiems pasakė: „Jeigu aš nepamatysiu jo rankose vinių dūrio ir neįleisiu piršto į vinių vietą, ir jeigu ranka nepaliesiu jo šono – netikėsiu“.

26Po aštuonių dienų jo mokiniai vėl buvo kambaryje, ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms, atsistojo viduryje ir prabilo: „Ramybė jums!“ 27Paskui kreipėsi į Tomą: „Įleisk čia pirštą ir apžiūrėk mano rankas. Pakelk ranką ir paliesk mano šoną; jau nebebūk netikintis – būk tikintis“. 28Tomas sušuko: „Mano Viešpats ir mano Dievas!“ 29Jėzus jam ir sako:

„Tu įtikėjai, nes pamatei.

Palaiminti, kurie tiki nematę!“

Pabaiga 30Savo mokinių akivaizdoje Jėzus padarė dar daugel kitų ženklų, kurie nesurašyti šitoje knygoje. 31O šitie yra surašyti, kad tikėtumėte, jog Jėzus yra Mesijas, Dievo Sūnus, ir tikėdami turėtumėte gyvenimą per jo vardą.

PRIEDAS [I viršų](#)

21Pasirodymas prie Genezareto ežero 1Paskui Jėzus vėl pasirodė mokiniams prie Tiberiados ežero. Pasirodė taip. 2Buvo drauge Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebediejaus sūnūs ir dar du kiti mokiniai. 3Simonas Petras jiems sako: „Einu žvejoti“. Jie pasisiūlė: „Ir mes einame su tavimi“. Jie nuėjo ir sulipo į valtį, tačiau tą naktį nieko nesugavo.

4Rytui auštant, ant kranto pasirodė bestovįs Jėzus. Mokiniai nepažino, kad ten Jėzaus esama. 5O Jėzus jiems tarė: „Vaikeliai, ar neturite ko valgyti?“ Tie atsakė: „Ne“. 6Tuomet jis pasakė: „Užmeskite tinklą į dešinę nuo valties, ir pagausite“. Taigi jie užmetė ir jau nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų gausybės. 7Tuomet tasai mokiny, kurį Jėzus mylėjo, sako Petru: „Juk tai Viešpats!“ Išgirdęs, jog tai esąs Viešpats, Simonas Petras persijuosė palaidinę, – mat buvo neapsirengęs, – ir šoko į ežerą. 8Kiti mokiniai atsiyrė valtimi, nes buvo netoli nuo kranto – maždaug už dviejų šimtų mastų – ir atitempė tinklą su žuvimis.

9Išlipę į krantą, jie pamatė žėrinčias žarijas, ant jų padėtą žuvį, ir duonos. 10Jėzus tarė: „Atneškite ką tik pagautų žuvų“. 11Petras įlipo į valtį ir išvilko į krantą tinklą, pilną didelių žuvų, iš viso šimtą penkiasdešimt tris. Nors jų buvo tokia gausybė, tačiau tinklas nesuplyšo.

12Jėzus jiems tarė: „Eikite šen pusryčių!“ Ir nė vienas iš mokinių neišdrįso paklausti: „Kas tu esi?“, nes jie aiškiai matė, jog tai Viešpats. 13Taigi Jėzus priėjo, paėmė duonos ir padalijo jiems, taip pat ir žuvies. 14Tai jau trečią kartą pasirodė mokiniams Jėzus, prisikėlęs iš

numirusių.

15Papusryčiavus Jėzus paklausė Simoną Petrą: “Simonai, Jono sūnau, ar myli mane labiau negu šitie?” Tas atsakė: “Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu”. Jėzus jam tarė: “Ganyk mano avinėlius”. 16Ir antrą kartą Jėzus paklausė: “Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?” Tas atsiliepė: “Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu”. Jėzus jam pasakė: “Ganyk mano aveles”. 17Jėzus paklausė dar ir trečią kartą: “Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?” Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia: “Ar myli mane?” ir atsakė: “Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu”. Jėzus jam tarė: “Ganyk mano avis.

18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau:

kai buvai jaunas, pats susijuosdavai

ir vaikščiojai, kur norėjai.

O pasenęs tu ištiesi rankas, -

kitas tave perjuos ir ves, kur nenori”.

19Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą. Tai pasakęs, dar pridūrė: “Sek paskui mane!”

20Petras atsisukęs pamatė iš paskos einantį mokinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris per vakarienę buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės ir klausė: “Viešpatie, kas tave išduos?” 21Pamatęs jį, Petras tarė Jėzui: “Viešpatie, o kas šitam bus?” 22Jėzus atsakė: “Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu, kas gi tau? Tu sek paskui mane!” 23Ir taip pasklido gandas tarp brolių, jog tasai mokinyš nemirsių. Bet Jėzus juk nesakė: “Jis nemirs”, tik: “Jei noriu, kad jis pasiliktų, kolei ateisiu, kas gi tau?”

Pabaiga 24Tai ir yra mokinyš, kuris liudija apie tuos dalykus ir juos aprašė, ir mes žinome, kad jo liudijimas tikras. 25Yra dar daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jeigu kiekvieną atskirai aprašytume, manau, visas pasaulis nesutalpintų knygų, kurias reikėtų parašyti.

[Į viršų](#)